

საქართველოს
აქროლოგია

მნათობი

114
2006

39

2006

1

პანილის მოტკპო, სევდიანი სურნელი

კომედიის ორ სურათად

მოქმედი პირები:

ბურაში - 36-37 წლისა

მანია - მისი მეუღლე, 28 წლისა

ლალო - 53 წლისა, მათს შამა

მერი - 50 წლამდე, მათს დედა

ნოშრქვანი - 55-ს მიტანებული, კარგად თავშენახული ქვრივი, გურამის კარის მეზობელი

მამდა - 30-32 წლისა, გურამის ყოფილი საყვარელი

სევდიანი უცნობი - ვისზეც ერთი შეხედვით ვერ იტყვი, რა ასაკისაა, მაგრამ, რატომღაც, მინც გრნება იმის შუგრძნება, რომ ნაადრევადაა შექმელოტებული.

ორივე სურათი გურამის პინის მისაღებში ვითარდება. პირველსა და მეორე სურათს შვიდი თვე აწორებს.

მისაღებ ოთახს სამი კარი აქვს, ერთი საძინებელში გადის, მეორე სამზარეულოში, მესამე შემოსასვლელში. მისაღები ლუჯიასთან გაუერთიანებით, ამტომ საკმაოდ დიდი სივრცეა. ლუჯიას კუთხეში, სავარაუდო ფანჯარასთან, სხვადასხვა ზომის ქოთნებით კაქტუსები და დეკორატიული ვეჯილები ჩაუწყრივებიათ.

როგორც ჩანს, ბინა საშუალო შეძლების, ბუნებით კონსერვატორ, სიმულროვის მოყვარულ კაცს ეკუთვნის: წიგნების კარადა, ტელევიზორი, მაგიდა, სკამები, ტახტი ორი სავარძლით, ტახტთან ტორშერი, იქვე, მომცრო კარადაზე ტელეფონი, კედელზე გურამის გარდაცვლილი შშობლების სურათებია ჩამოკიდებული.

შემოსასვლელი კარიდან გურამი გამაჩნდება მძიმე ხელნათით, ბარჯს ჩაბოლებს, სკამზე ჩამოუდება, ხელს მოითქვამს, ცოტა ხანში მათაც შემოაბიჯებს ბინაში.

ბურაში (მათს მოხდავს, გაუღიმებს) - აი, მაიკო, ესეც ჩვენი ბინა.

მათ მისაღებს ათეღიერებს, შესაძლოა, ხელითაც ეხება კედელს, ოთქოს აქაურ ატმოსფეროს შეეჯეაო.

ბურაში (წამოხდება) - ჩავალ, ბარჯს ამოეზიდავ.

მათ საძინებელში შეაბიჯებს, გამობრუნდება, შემდეგ სამზარეულოს კარს შეაღებს, ისევ მისაღებში გამოეგა, დგას, სურათებს შესცქერის.

შემოდის გურამი, ხელნათები საძინებელში შეაჭებს, შემდეგ მათს უახლოედება.

მანია - გურამ, შენი შშობლები არიან, არა? **ბურაში** (კმაყოფილა ურადლებით) - დედას გავხარო, ასე ამბობდნენ...

მანია - რა საყვარლები არიან. მამასაც... **ბურაში** (სურათებს უყურებს) - ჰა ?

მანია - მამასაც გავხარ იურით, ნიკაბითაც.

ბურაში (კმაყოფილი) - ჰო, მეონი.

მანია (ოთახს შავლებს თვალს) - საეჭუოდაა აქაურობა მილაგებული, ბევრი ქალი მოგეყვანია, ალბათ, არა, გურამ!

ბურაში (შემცბარი, თუმც, ერთგვარად, მინც კმაყოფილი მათს ეჭვიანობით) - კარგი რა, მაიკო!

მანია - თქვი, რა მოხდა მერე, ეს ხომ ჩემამდე იყო, გილაგებდნენ მერე ბინას? თქვი!

ბურაში (კმაყოფილი ჩაცინებით) - მათა, აბა, დაფიქრდი...

მანია (მკერდზე დაუმნს მუშტებს) - რატომ იცინი, რატომ?! მაეჭვიანებ, არა? ისე მაეჭვიანებ, რომ ლამის ახლავე გადაეცვალო ეს ბინა!

ბურაში (მაჯებზე მიტანება მათს, მკერდში ჩაიკრავს) - მაიკო...

მათ თავიდან ირიდებს გურამს, შემდეგ ხანგრძლივი, ენბიანი კონიით პასუხობს. შემოვა ნოშრქვანი. როგორც ჩანს, სადარბაზოს შემოსასვლელში დაინახა გურამის ხელნათა და ხელს წამოაყოლა. სათვალეების ზემოდან მაიკერდება წვეილს. მათ გურამს გაერიდება.

ნოშრქვანი - კარი იყო ღია და... (ხელნათაზე უთითებს) თქვენია, ხომ? მე წაეღალ, ნახვაძის!

ბურაბი - ნოშრე, მოდი, რა დაგემართა?! (მხერით იხმობს მუღლეს) მაიკო, ქორწილის სუფრიდან გემახსოვრება, ნოშრევანი, კარის მეზობელი, ჩენი...

მანია (შეგებარ ნოშრევანს მუახლოვდება, კოცნის) - როგორ ბრძანდებით?

ნოშრე - ქერიანი კაცის პირობაზე არამიშავს. კეთილი იყოს თქვენი ჩამობრძანება. რა ხდებოდა ბათუმში?

ბურაბი - რა უნდა ხდებოდა ბათუმში ზამთრის პირზე. ცარიელი სანაპირო, წვიმა.

ნოშრე - და სულ ჩაკეტილები იყავით ნოშრეში, არა? (შეცება) კმ... ზღვისპირზე ზაფხულობით სულობს წასვლა. კარგი, აბა, მოვემარებო-თქო და... წავედი მე!

ბურაბი (ხელჩანთას დასწვდება, საძინებელში შეტანს, გზად გამოსახებს) - მადლობთ, ნოშრე, შემოგვიარე მერე! მაიკო, გააცივლე!

ნოშრე - იყოს, ნუ უხვდება. (კარისკენ მიბრუნებული კვლავ მიუტრიალდა საძინებლიდან გამოშავალ გურამს, სათვალის ზემოდან მაიკურად) გურამ, ძმისშვილო, შემთხვევით, ლადიოტანტი ხომ არ იცი რას ნიშნავს, შემთხვევით...

ბურაბი (მაიას) - მაიკო, რას ნიშნავს ლადიოტანტი?

მანია - ნაცნობი სიტყვა კია, თითქოს... წინადადებაში მითხარით და გამახსენდება.

ნოშრე - ჩემმა გიორგიმ დამიძეოვა ამერიკიდან, შეიძლება ლადიოტანტიდაც კი მოგველინოთ და რა ვიცი... ვერ ვნახე ლექსიკონში.

მანია - მგონი, საჯარო სამსახური უნდა იყოს. (მაუზა) ინტენდანტი ხომ არ გემუებათ?

ნოშრე - არა, ვარკვევით წაივითხე. (მაუზა) ინტენდანტი რას ნიშნავს, გენაცვალე?

მანია - თუ არ ვცდები, სამხედროების ტერმინია, მომმარაგებელი თუ რაღაც ასეთი...

ნოშრე - ააა...

ბურაბი - ჰოდა, ასე. (მანიანებს, რომ საუბარი დამთავრდა)

ნოშრე (მხრების აჩქევით) - მინც ვერ გაუგებ...

შეზისასველი კარიდან მოკლავს შემავლებს ვლადიკამონდება მერი, რომელიც ფანატოკოსის აღტკინებით იწერს პირუკარს. მასში იგრძნობა შეუფარული აგრესია და რაღაც, ცული გავებით პელაგოგორი...

ლადო, მისი მუღლეს, შედარებით თავდაპირველია. ხელში შამანურის ბოთლი უჭირავს.

მერი - მაიკო... გურამ... მაიკო... (გადაკოცნის მათ) - კარი გაქვთ ღია, საკეტია გამოსაცე-

ლელი, გურამ! (შეიშინებულად) მათგან რა იქნება მოგაგენით, რომ იცოდეს!

ლადო მავიდაზე ჩამოვარდა ბოთლს, კოლოფიდან სიგარეტს ამოიღებს, არ ეწევა, მხოლოდ სორსლავს.

ბურაბი - ნოშრე, ჩემი სიდედრ-სიმამრი! სუფრიდან გემახსოვრებათ ერთმანეთი. (ნოშრევანი და ლადო ხელს ართმევენ, ერთმანეთს მოიკითხავენ: როგორ ბრძანდებით, ბატონო. მადლობა, ასე... იცოცხლეთ! და ა.შ.)

მანია - დედა, აი, გურამის გარდაცვლილი შშობლები! ნახე, მამამისს როგორ მიუგავს იერი, ნიკაიცი, დედა, ნახე!

მერი - კი, კი, მართლაც მიუგავს, მაგრამ, კარი მაფიქრებს, დედა, ქურდმა ხომ არ აწეა-თქო თქვენს არეოფნაში, ძალიან მოფან-ფალებულია საკეტი, ერთ წამობრუნებაზე გაიღო, ვირთხა თუ შემოიპარა, ჩემს მტერს! გურამ, ხომ მიხედავ კარს?

მანია - კარგი რა, ბინა არ დაგვითვალთვლება და უკვე რაღაცის გამოცვლაზე ლაპარაკობ! წამოდი, სამზარეულოს და საძინებელს გაჩვენებ! (თვალს ურავს, სალაპარაკოდ ვაპტივება)

მერი - ჰო, დედა, მაგრამ ველავა, შეიღო, ენერვიულობ, მარტო რომ იქნები ბინაში, რა ვიცი...

ლადო - მერი!.. კარგი, გეყოფა, ნუ ქოტქოთებ!

მერი - ლადიკო, შენთვის შეიძლება ქოტქოთია ჩემი ლაპარაკი, მაგრამ მე მიტკეპმს და კვლავაც ვიტყვი, სახლი იწყება შემოსასვლელი კარიდან! სხვათაშორის, ნალიც რომ დაგეკიდათ, დედა, არ იქნებოდა ურიგო. რამდენს აქვს ავი თვალი, რომ იცოდეთ!

ბურაბი - აუცილებლად გამოცვლი, ქალ-ბატონო მერი.

მერი - ჰო, ჩემო კარგო, შენი იმედი მაქვს! და ნალიც, ჩემი ხათრით...

ლადო - ოოო...
მერი (მაიას) - წამო, შეიღო, წამო, ვალი-ხიანებ, ეტყობა, მამამენს... (საძინებელში გაიღან)

ნოშრე (უფრო ღუმლის დასარღვევად) - სხვათაშორის, გურამს მე დედამისს უფრო ვამსგავსებ. ცხოვრებული, კარგი დიასახლისი იყო.

ლადო (ოთახს ათვალთვრებს) - ჰ? დიან, მეც ასე მგონია... (სიგარეტს სორსლავს)

ბურაბი - თქვენ, ბატონო ლადო, დაანებეთ, მგონი, სიგარეტს თავი.

ლადო - გეყოლება ქალიშვილი, გაათხრებ, მერე ვნახავ, მოწვე თუ არა. (სიგარეტს

დახვავს) თუმცა, არც ვეწვევი, ვეთამაშები, ასე ვთქვათ. სამზარეულო იქითაა, არა? (მოდის, კარს აღებს, შეათვალიერებს)

ნოშრპპპპპპპ - რამდენადაც ვიცო, პირველად ბრძანდებით აქ!

ლალო (საძინებლის კარს აღებს, შეიხვავს, გამოხრუნდება) - მე კი არა, ჩემი ქალიშვილიც პირველადაა ამ ბინაში (ოთახს ათვალიერებს). რა ეჭპარებოდათ, რომ არ ვიცო... გაცნობიდან ორ დღეში გადაწყვიტეს შეუღლება, პურის ჭამაც არ გვადროვეს წესიერად, დაკრეს ფეხი და პირდაპირ ბათუმში ამოვეყს თავი... ეღროვე ბინათ, სხვაგვარად გაეკეთებდით ყველაფერს, მაგრამ ჩვენ ვინ რაღას გვეკითხება, ბატონო.

ნოშრპპპპპპპ - აბა, ბატონო, აბა, ჩემი ბიჭის ამბავი ავიღოთ თუნდაც! არც არაფერი უკითხავს, ისე ღურთა თავი ამერიკაში. რამდენი წელია, შვილი არ მინახავს. შეიძლება ვერც კი ვიცნო. დედამისის გასვენებაშიც ვერ ჩამოვიდა, რაზეა ლაპარაკი...

ლალო - ოპ, ძნელია... თუმცა იქ, აღბათ, უფრო დახვეწულად გრძნობს კაცს თავს, თუკი მუშაობა არ ეხარება. სად მსახურობს?

ნოშრპპპპპპპ - რა ვიცო, ყასბადაც კია, მგონი, ნამუშევარი, თან სწავლასაც აპირებდა თითქოს... სუპერმარკეტში დამლაგებელი იყო, იტაქსავა კიდევ. ახლა უკეთესი პირი უნანს, ეტყობა, საქმეს, ლადიოტანტი გახდება ალბათ...

ლალო (ოთახის თვალიერებით იყო გართული, ნოშრპპპპპს გამოხვავს) - ბატონო?!

ნოშრპპპპპპპ - ლადიოტანტი...

ლალო - ააა, ღმერთი შეგეწვეათ...

ნოშრპპპპპპპ (ლალოს შეკურებს, იმდით) - თქვენ არ იცით?

ლალო - რა, ბატონო, რა არ ვიცო?

ნოშრპპპპპპპ - რას ნიშნავს ლადიოტანტი?

ლალო - ლადიოტანტი? (პაუზის შემდეგ) სამხედრო საქმეს ხომ არ მოეკიდა? შეიძლება ლეიტენანტამდე ჩინია, ან ლეიტენანტის შემდგომი ჩინია, კაპიტანამდე. ლეიტენანტს კი გავს... ინტენდანტი ხომ არ გახდა?

ნოშრპპპპპპპ - ინტენდანტი რაა, ბატონო?

ლალო - ისიც რაღაც ეგეთია, გამოვიდა სადღაც...

ნოშრპპპპპპპ (მხრების აჩქვით) - რა ვიცო, ლადიოტანტიო და...

ლალო (დაბეჯითებით) - კი, კი, სამხედრო ხეიროდან უნდა იყოს. რაც მთავარია, მოქალაქეობა ხომ მიიღო?

ნოშრპპპპპპპ - გრინკარტა აქვს... (სადაც ლალო) - ჰოდა, თავი ქუდაში ჰქონდა (სადაც მაინც არ ასვენებს). გურამ, შენი აზრით, რას უნდა ნიშნავდეს ლადიოტანტი?

ბუშრპპპ - მეც დაახლოებით მაგადაგვარი მგონია, რაღაც...

ნოშრპპპპპპპ (ინტერესით) - როგორი?

ბუშრპპპ - აი, ლეიტენანტამდე, ან ლეიტენანტის ზემოთ, კაპიტანამდე...

ნოშრპპპპპპპ (იმედაგვრებით) - რა ვიცო, არ ჰქონდა, მაინცდამაინც, სამხედრო საქმისკენ მიდრეკილება. ან მე ვერ ვაშინვედი... ისე, საჭე უყვარდა უფრო, მანქანასთან ჩხირკედელაობა. - ჰო, ჭადრაკიც უყვარდა, როგორც მასსოვს, მოჭადრაკეს ხომ არ ნიშნავს, შემთხვევით.

ლალო - ჩემმა გოგომ უნდა იცოდეს, მოგესვენებთ არასამთავრობოების ამბავი, ყველაფერი იციან...

ბუშრპპპ - გკითხე, ბატონო ლალო, არ იცის.

ლალო (თითქოს თუკადრისაო) - შეუძლებელია! მიაა! მიიყო!!!

საძინებლიდან სახეაწილებული მერი გამოჟოფს თავს.

მმრი - მიაა კაბას იცვლის!

ლალო - ჰკითხე, ერთი, ჩვენს გოგოს, ლადიოტანტი რას ნიშნავს-თქო!

მერი უცნაურად მაიკვრება მუელეს.

ლალო - ჰკითხე, რა დაგემართა?

მმრი - აბა, კარგად დაფიქრდი, უცხო კაცთან რას ამბობ! (ჩურჩულით, სახეამრეხილი) ცული სიტყვაა, ეგ... (კარს მოხურავს).

ლალო (შეფიქრიანებული გახვავს ნოშრპპპს) - ელქსიკონში გენახათ...

ნოშრპპპპპპპ (ღაინტერესებული) - უკაცრავად, რაღაც მომესმა... (საუბარში თანდათან უფრო უშინვეა აღელება) მე ვარ, ბატონო... (გურამისკენ) გურამ, შენ ხომ იცი, როგორც მიცხოვრია! ჩემი შვილი მე გავხარდე და მე რომც არ გამეხარდა, ის არის ჩემი შვილი. ახლა რომ კვარტლებში ვცხოვრობ, იმას კი არ ნიშნავს, რომ კვარტლებში დავიბადე და გავიხარდე. სოფელი მქონდა იმერეთში, სიმონეთი, იქნებ გავვივათ, გახრდიოთ კი მოაწმინდაზე გავიხარდე. მამალო რომ იყო, მამალო, თქვენ გეცოდინებთ (ლალოსკენ)...

ბუშრპპპ - ნოშრე, რატომ ღელავ?...

ნოშრპპპპპპ - გურამ, შენგან არ მიკვირს?! რას ჭეია, რატომ ვღელავ (ისევ ლალოსკენ), თქვენს

მეუღლესთან დიდი ბოდიშის მოხდით, რა თქმა უნდა, მაგრამ მინდა გკითხოთ და... თქვენის ნებართვით... (გურამისკენ) გურამ, ძმისშვილო, სწორად გამოგე - შეილის ტოლი კაცი ხარ... უმცროსი ძმა... უმრწემესი... მეზობელი და რა ვიცი...

ლადო (უეცრად ისიც აღელდება) - მერი! მერი!!!

საძინებლის კარი იღება, სახეკარხალებული მერი გამოინდება.

მერი - ლადო, მადროცე რა, ჩემს შვილთან ლაპარაკი!

ლადო (მოძოხნი ტონით) - გამოდი აქეთ!

მერი (შემტარი) - მოხდა რამე?

ლადო (აი, კაცი კითხულობს, რა თქვი მაშინ?)

მერი (დაბნული) - რა ვთქვი?

ნოსტრეპანო - მე, რასაკვირველია, ბოდიშის მოხდით, ქალბატონო მერი, მაგრამ ძალიან მანტერესებს, რატომ არის ის სიტყვა ცუდი სიტყვა?

მერი - რომელი სიტყვა?

ნოსტრეპანო - უკაცრავად, მაგრამ ლადოტანტი...

მერი - აა, ვე ხომ იმას ნიშნავს...

აუუა.

ნოსტრეპანო - რას?

მერი - თქვენ რატომ გაინტერესებთ ასე ძალიან, ბატონო?

ნოსტრეპანო - ჩემს ვაჟს ეხება, ქალბატონო, და იმიტომ. ამერიკაში მყავს მე ვაჟი, იქიდან მარჩენს. შეიძლება ისიც ითქვას, ქალბატონო, რომ შეიღმა პენსია დამინიშნა. თუნდ ჯამაგირი თქვი, რადგან იქედან გამოგზავნილი ფულით აქ შევიძინე ნაკვეთი და ავაშენე სუპერმარკეტი ჩენს კუთვნილ მიწაზე. ახლა მიპასუხეთ, თუ შეიძლება, რაში გაება ჩემი ვაჟი?!

მერი (შემტარი) - რაო, რა სიტყვა ბრძანეთ?

ნოსტრეპანო (აღელვებული მოლოდინით) - ლადოტანტი...

მერი - უიმე, ვე ხო მე შემეშალა, ლეიშმანიოზი შემომესმა, ბატონო!

ნოსტრეპანო - ლეიშმანიოზი რაღა უბედურებაა, ქალბატონო?!

მერი - ლეიშმანიოზი სამედიცინო ტერმინია, ადამიანის და ცხოველის გადაძვები დაავადებაა, რომელსაც იწვევენ ერთუჯრედი-

ანი ორგანიზმები - ლეიშმანიოზი სამედიცინო მატეს დამთავრებული და ძალიან კარგად მახსოვს, რაც არის ლეიშმანიოზი.

ნოსტრეპანო - იცით, რას გეტყვით, ქალბატონო, მე ვარ მშენებელი კაცი. იმერული ჩაზუტებაც ვიცი და არც ქალაქური ქიცი და ქიცმაცური შემღება... ახლა, ქალბატონო, ბოდიშის მოხდით შემოგკადრებთ, რასაკვირველია, მაგრამ თქვენ მე სიმართლეს მიმაღათ. ჯერ ეს ერთი, ლეიშმანიოზი სამედიცინო ტერმინიაო ბრძანეთ და არავითარი ცუდი სიტყვა არ ყოფილა ეს ლეიშმანიოზია თუ რაღაცა ჯანდაბა! - მორეც - სად ლეიშმანიოზი და სად ლადოტანტი, ბატონო?! ძალიან ვთხოვთ, ნუ მატყუებთ!

ბოსტანი (ნოსტრეპანის დამშვიდებას ლაპობს) - ნოსტრე, ნოსტრე!...

ლადო (ისიც აღელდა) - მაშ, თქვენ ამბობთ, რომ ჩემი ცოლი ცრუობს?

ნოსტრეპანო - არა, ბატონო, სწორად გამოგვით, არ დამზოვოთ-თქო, ეს ვიგულისხმებ, თორემ ქალბატონს უკადრებელს როგორ ვაკადრებ, მაშინ მოკედეს ნოსტრეპანო...

მერი (უეცრად გაიწამტება) - მომხედეთ აქეთ! რა პუნქტებად ჩამოუყვებით, ვერ ვაგვიგე! ჯერ ეს ერთი, ესეც ორი... რას ნიშნავს ეს, გამაგებინეთ!

მანია (საძინებლიდან თავამორგული) - დედა, რა ხდება?!

მერი - მაცალე, დედა! შედი ოთახში, მოვალ!

ლადო - მერი, ვადი ბავშვთან!

მანია (იჭაღანე) - მამა, მოხდა რამე?!

ლადო - ახლავე მოვა, შეილო, დედაშენი - მერი!

მერი (ნოსტრეპანისკენ) - არა, ნამდვილად ვერ ვაგიგე, მოვედი ერთადერთ შეილთან, რომელიც დაბრუნდა საქორწილო მოგზაურობიდან, მოვედი ამ ბინაში პირველად, ბოლოს და ბოლოს... მხედება მეზობელი, თუნდაც კარის მეზობელი იყოს, რომელიც პუნქტებად მიყალიბებს, როგორ ვიცრუე თურმე მე... ვაგონილა?!

ლადო (მკლავზე მოეჭება ცოლს, საძინებლისკენ მიათრევს) - წამოდი-თქო, ვის ვუბნებები! (ნოსტრეპანს გამოხედავს) ბატონო ნოსტრეპან, ერთი წუთით დამელოდეთ!

მერი (გზად, აღმოთებული) - არა, ვაგონილა?! ხომ მოგეწონა? ჯერ ეს ერთი, ესეც ორი... დამაპუნქტირა აქ, ღმერთო, მამატიე, თუ რაღაც ისეთს ვამბობ (პირველს აწერს)! მომესმა ლეიშ-

მანოზი, არ შეიძლება, რაღაც შემომეხმას? რა ვიცი, რას ნიშნავს ლადიოტანტი, დევენერატს ნიშნავს, ალბათ (საბინებელი გაუჩინარდნენ).

ნოშრპპპანნი (თავის დაქვეით) - არ ჩაისიდვლო, დაიღუპები...

ბურაში - საიდან მოიტანე, ნოშრე, ეს უბედური სიტყვა, რა კაცი ხარ!

ნოშრპპპანნი - გურამ, ძმისწულო, რა კაცი ვარ და შე ვარ მთაწმინდელი მამალოს ხელში გაზრდილი კაცი; არც კაცობა მეშლება და არც ზრდილობა, რომ იცოდეს! შე, რასაკვირველია, ბოდიშის მოხდით ამ ოჯახში, მაგრამ, როგორ ფიქრობ, შენი სიმამრი რომ შექაღნება, დამელოდეო, მაგის შემეშინდება?

ბურაში (სიგარეტს უკადებს) - არ შე-მარცხვინო, ნოშრე, ამ ხალხთან...

ნოშრპპპანნი - არა, ძმარ, და არა, შევილო, და არა, ძმისშვილო, და კეთილო მეზობელო, როგორ ვითხრა სხეანაირად... ვერ გამივო ქალბატონმა, ვერც ბატონმა გამივო, როგორც ჩანს. არ დამზოვოთ-თქო, ამ გაგებით ვუთხარი. თუმცა ერთს კი ვეტყვი ალაღად, შენი სიდერი არის ავი ქალი, თანაც უშნო ქალი და შენს სიდერს შენი სიმამრი ჰყავს მუჭში მოშეყვდეული; აი, ასე! ჩემი ცხონებული ცოლი ჩემს გვერდით ხმას არ უწევდა! შენ ხომ მიცნობ...

ბურაში (ეჭვის თვლით უყურებს ნოშრპპანს) - კი, გიცნობ... ისე ნერვიული ვახდი ამ ბოლო დროს, არ გეწყინოს!...

ნოშრპპპანნი - შეიძლება, არაა გამორიცხული, თუმცა ახლა ნამდვილად მართალი ვარ!

ბურაში (ხელის აჩვენით) - ეე, ისეც შენსას გაიძახი, რომ ვახვიდე იქნებ აჯობოს კიდევ... მე დაველაპარაკები ამით...

ნოშრპპპანნი (შეურაცხეული ივით) - ეე არ მაკადრო! ნოშრეგანი, ჩემო გურამ, არანაირ ლაპარაკს არ არიღებია... გამოვა ის კაცი, გაუარკვევით ამ პატარა გაუგებრობას და წავალ ჩემს გზაზე.

ბურაში - პირველად მოვიდნენ...

ნოშრპპპანნი (შაკარად) - შესისი! მაგრამ ჩემიც უნდა ვაივო, მოვრჩეთ ამაზე!...

ბურაში (ბელსშეუბულად გააღხდავს, პაუზის შუღვ) - სხვა, რაო შენი ბიჭისგან?

ნოშრპპპანნი - ვიორგისგან? რაო, აი, რაო, ლადიოტანტად შეიძლება მოგველინო.

ბურაში - აღარ ახსენო ეე სიტყვა!

ნოშრპპპანნი - რას უნდა ნიშნავდეს, ნეტა! ვურეკავდი, არ პასუხობს მობილურზე. ბინა-

შიც ვათიშული აქვს ტელეფონი. ნამ არაფერი უკირს მაგ შობელმადლს. არადა, სწორედ დღეს მომივიდა ფული, მაგრამ ვესტერნიუნიონით კი არა, კაცი მოვიდა და იმან ჩამიკუჭა ჯიბეში. ქვითარზეც არ მომაწერინა ხელი. თან ტორტი მომართვა უშეგლებელი. ფირმა ყოფილა, იქედან შეუკვეთავ ტორტს, აქ მოაჭეთ. ხომ არ დაიჭირეს, ბიჭო, გურამ, პატიმარს ხომ არ ნიშნავს ლადიოტანტი?

ბურაში - პატიმარი რატომ გამოგიგზავნიდა ტორტს, დაფიქრდი!...

ნოშრპპპანნი - ეეცე მართალია, მაგრამ რაღაც რომ ვერაა წესრიგში, ესეც ხომ ცხადია?! (თვალზე ცრემლით) დავიღუპე, გურამ?!

ბურაში - ლოგიკურად იმსჯელე, რაც მთავარია, ცოცხალია, სხვა რა ვაღელვებს?

ნოშრპპპანნი (აღელვებული) - ტორტი მალეღვებს, ტორტი გაუარკვევლობა... ლადიოტანტით, მოუკვდეს მამა, ვერც ერთ ლექსიკონში ვერ ვხახე.

ბურაში - მე და მაიკო მოვიძებნით ინტერნეტით, პირობას ვაძლეე.

ნოშრპპპანნი (აშლით) - ეე არ მიცდია, ხომ იცი, არ შესისი, თორემ ვცდიდი...

ბურაში - დამშვიდდი, ყველაფერი წესრიგში იქნება. (საბინებლისკენ გააპარებს თვალს) მომიხმინე, ნოშრე, ის არ გამოჩენილა?

ნოშრპპპანნი - ვინ, ის?

ბურაში (დამფრთხალი მზრით) - ის...

ნოშრპპპანნი - მაგდა?

ბურაში - ცოტა ჩუმაღ!...

ნოშრპპპანნი - აკი დავშორდითო?

ბურაში - დავშორდით, კი, მაგრამ... აქ

თუ დამადგა, იცოდე, ვითომ დისშვილია შენი.

ნოშრპპპანნი - ვინ, კაცო, მაგდა?!

ბურაში - ჩუ, ნუ ახსენებს!...

ნოშრპპპანნი - საერთოდ არ მყავს, გურამ, და, რამ მოგაფიქრა?

ბურაში - ვითომ-თქო, ვითომ, რა დავე-მართა?! ვერ ვიტან სკანდალს, თანაც მაიკო...

ნოშრპპპანნი - ეჭვიანია?

ბურაში - უჰ... აღმოჩნდა...

ნოშრპპპანნი - გადასარევი ამბავია, პირდაპირ! მე და ჩემი ცხონებული ცოლი ერთი წელი დავდიოდით, სანამ ოჯახის შექმნას გადავწყვეტდით.

ბურაში - იმას ვაგვექცევი-თქო, ამან მაფიქრებინა ასე უცებ.

ნოშრპპპანნი - ვის, მაგდას?

ბურაში (მფრთხალი მზერა საბინებლისკენ) - ნუ ჩააცივდი სახელს!...

ნ(ო)შრმპპანი - ბოდიში...

სამინებლიდან ლადო გამოვა

ლად(ო) - ძალიან კარგი, რომ დამელოდეთ!
ნ(ო)შრმპპანი (შხაფოფნით) - გასაქცევი რა მჭირდა, ბატონო?!

ბ(ო)შრმპპანი (შეშირივებულიად უყურებს ხან ერთს, ხან მეორეს) - მოდით, შამპანური გავხსნათ და საერთოდ ნუ ვილაპარაკებთ ამ სისულელეზე, დავილოცოთ, უბრალოდ გაუგებრობაა, მეტი არაფერი...

ლად(ო) - არა, გენაცვალე, ქალაქელობას მიხსენებენ, მაშინ ახსნან კიდევ, რას ნიშნავდა ეს ყველაფერი, მე პასუხს ვითხოვ!

ნ(ო)შრმპპანი - ახლავე გაახლებთ პასუხს, ბატონო ლადიკო!

ლად(ო) - მე ლადო მქვია; ან ვლადიმერი, თქვენთვის ასეა!

ნ(ო)შრმპპანი - კეთილი, ბატონო, გავითვალისწინებ, მოდით, გავაიზროთ, რაზე ვგქონდა, საერთოდ, საუბარი! სიტყვა - ლადიოტანტი რას ნიშნავს-თქო, ეს ვიკითხე, არა (ლადიკოს შეაყურებს)?!

ლად(ო) - დაეუშვათ...

ნ(ო)შრმპპანი - თქვენ, ჩემო ბატონო, ამ სიტყვის მნიშვნელობა დაკვირვებით ქალიშვილს, მაგრამ თქვენმა პატრიცეზმულმა მეუღლემ ბრძანა, რომ თქვენი ქალიშვილი იმჟამად იცვლიდა საძოსს, ხოლო, როდესაც სიტყვა ლადიოტანტი წარმოთქვით, მან, ესეიგი, თქვენმა პატრიცეზმულმა მეუღლემ ირიბად გადმოგხედდა და ეგ ცული სიტყვათა მოგახსენიათ.

ლად(ო) - რას ნიშნავს ირიბად გადმოგხედდა! ჩემი მეუღლე მე არც ირიბად მიცქერის და არც ცერად, სხვათაშორის...

ნ(ო)შრმპპანი - არა, ბატონო, არა, შხად ვარ, ამაზეც ბოდიში მივიხადო! უცხოები ხომ არ ვართ, ყველა სიტყვაზე ეკლები გამოუქონით ერთმანეთს! რაც მე ამ ოჯახში პური მიჭამია, ბატონო, რაც მე აქ ურთიერთობები მქონია, აგერ, გურამიც დაემოწმებს!

ბ(ო)შრმპპანი - კარგი რა, მართლაც! ბატონო ლადო, ნოშრე, აი, შამპანურით დავილოცოთ, რა სალაპარაკოა.

ნ(ო)შრმპპანი - რატომ უნდა დარჩეს ჩემს მოკეთეს და მოყვარეს გულში რაღაც ხინჯად, ვერ გავიგე! ეს ჩემთვის, არც იმ ტკბილ იმერეთში უსწავლებიათ, ჩემო ბატონო, და არც აქ, ქალაქში. არადა, არ მიკადრებია უკადრებელი! ძალიან ვთხოვთ, ბატონო ვლადიმერ, ერთი წამით დავიოცოთ თავი, დაედუმდეთ უბრალოდ,

მომხდარი აღვადგინოთ გონებაში და თავად დარწმუნდებით ჩემს უდანასწავლობაში. დაედუმდეთ, ბატონო ვლადიმერ!

ლად(ო) - მე კარგა ხანია ვდუმვარ, თუმცა ისედაც ცხადია ყველაფერი...

ნ(ო)შრმპპანი (უენაური აღტკინებით) - მაშ, ვდუმვართ, არა, ვიხსენებთ?!

ლადო მზრებს იჩრავს, სახზე უმყოფილება აღბეჭდილი, თუმცა უტყვადაა. გურამი შამპანურის ბოთლს მისწვდება. ნოშრეანი ლადოსა მიჩერებული. ხანგრძლივი პაუზა. უცხად შემოსასვლელის კარიდან მრავლისმეტყველად გამოაშუქებს ქალის მოშიშვლებული ბარძაყი, ნოშრეანი და გურამი ვერ ამხევენ მას, სამაგიეროდ ლადო მაიქცევს ამ სურათს ყურადღებას.

ბ(ო)შრმპპანი (როგორც იქნა წააძრო ბოთლს თავსახური) - შამპანური გავხსნათ ამისობაში, ყველაფერს ეს აჯობებს!

- ხმა შემოსასვლელიდან - გავხსნათ! გავხსნათ! შამპანური ძალიან მიყვარს!...

ბ(ო)შრმპპანი (ნოშრეანს გადახედავს. ხმაწარმოებული) - მაგდა...

ნ(ო)შრმპპანი (შეშინებული შერით) - ვინ მაგდა?

ბ(ო)შრმპპანი - შენი დისშვილი, მაგდა...

ნ(ო)შრმპპანი - ააა, მაგდა!...

შემოსასვლელში მაგდა გამოჩნდება.

ნ(ო)შრმპპანი (მაგდასკენ დაიძრა) - მაგდა, გენაცვალე, როგორ არის ჩემი ოლიკო, ჩემი საყვარელი და? შინ რომ არ დაგიხვდი, გურამთან იქნებარ, იფიქრე, არა, მაგდა, შეილო?! (მოუხლოვდება, შემდეგ ლადოსკენ მაიცილებს) ეს ბატონი, გურამის სიამბრია, იქით, საძინებელში, გურამის ცოლი და სიდედრი ბასიობენ, აქ ოჯახური ზეიმი, შამპანურს ვსვამთ, უფრო სწორედ ვაპირებთ...

მაბბლა (სიტყაიცა შეაფასა, ლადოს უყურებს) - ოლიკო კარგადაა, შენ მშვიდად იყავი!

ნ(ო)შრმპპანი - ჰა?

მაბბლა (ერთგვარი ირონიით) - ოლიკო კარგადაა-თქო, შენი და, რამ დაგაბნია?

ნ(ო)შრმპპანი - ოჰ, ჩემი ოლიკო, ჩემი და... იცნობდეთ, ჩემი დისშვილი, ბატონი ვლადიმერი...

ლად(ო) (ძლივს მოთოკილი აგრეხით) - უცნაური შემოსვლა კი გცოდნიათ...

მაბბლა - რატომ უცნაური? შამპანური მართლაც მიყვარს.

ლად(ო) - სხვა რამ ვიგულისხმე...

მაბბლა (მზრებს აჩქევით) - სხვა რა უნდა გვეულისხმათ? თმის სარჭი დამივარდა შე-

მოსასველელში; ავიღე, ამ დროს გურამის ხმა შემომესმა, შამპანური გაეხსნათო. გურამ, გილოცავ!

ბუბრაში — მაღლით, მაგდა...

მაბზა — ეს იყო და ეს, ჰოდა, ბიძაჩემსაც შემომიპატიეთა. გურამ, კარი რატომ დაგრჩენია ღია, გურამ?! ისე უბერავს, ისე ძალიან უბერავს...

ლალო (თავის შეკვებას ღამობს) — ერთ რამეს გთხოვთ ყველას! ვინც მე სულელად ჩამთვალა, თვითონ გასულელდა ბოლოს (ჭილებში ცრის)! ახლა ერთი სათხოვარი მაქვს თქვენთან (ნომრებს ვაღაქვენ თავს), დისწული თქვენს ბინაში გაისტუმრეთ!

მაბზა — ეტყობა, ეს ბატონი რაღაცით ძალიან გაგებრაზე, მე კი ისე მინდოდა ერთი ჭიქა შამპანურით დამელოცა ახალდაქორწინებულები.

ნომრები (ხელს მოხვევს მაგას) — შამპანური მერე იყოს, წამოდი ახლა ჩემთან, ტორტს გაჭმევ.

მაბზა — აქ რომ ვჭამოთ ტორტი, არ შეიძლება, ბიძია?

ლალო (კვლავაც კბილებში ცრის) — ქალბატონო, ძალიან გთხოვთ!

მაბზა (ნათამაშევი შიშით) — ვაიშე, რა ბრაზიანია!

ბუბრაში — მაგდა!

მაბზა (შაფოფით) — ჰო, გურამ, ყურადღებით ვისმენ!

ბუბრაში (მკვავზე მოკვიდება, მათრებს) — წადი, რა, ნომრებისთან ტორტი მიირთვი, წადი-თქო, მაგდა, წადი!

მაბზა (გზად) — ტორტს შამპანური უხდება... ტორტს შამპანური უხდება...

ნომრები (მათ ადევნებელი) — იქნება, შამპანურიც იქნება და კონიაკიც, მენდე! (ლალოს გამოხედავს) უკაცრავად, ბატონო ვლადიმერ, დისშვილი შესტუმრა და... მერე ვილაპარაკოთ, სხვა დროს.

გაუგუნ თუ არა, საინებლიდან მერი გამოყოფს თავს.

მერი — ლადო, რა ხმაურია?!

ლალო — ისეთი არაფერი... ჩვენი ქალიშვილი ძალიან დიდხანს იცვლის კაბას.

მერი — ვლაპარაკობთ, აღამიანო!

ლალო — ილაპარაკეთ, ილაპარაკეთ, (გამოჩნდება გურამი) მე და გურამსაც გვაქვს სალაპარაკო.

მერი — ის, ის ვიღაც, სატანის მოციქული გაუორა?

ლალო (გურამს შეხურობს) — გაბრძნობილი მერი (პირველს გადაიწერს) — რა ხმაურია? შემოგვივადო აქ, ნაღმივით. ლადლოტანტიო... სექსოპათოლოგიაა უეჭველად... თუ არადა, სექტა რომელიმე. ან რას გაგდა, ფუჰ... (კარს მიხრავს, გაურჩინარდება)

ბუბრაში — ბატონო ლადო, თქვენ, მგონი, არასწორად გაიგეთ...

ლალო (სიგარეტს სორსლავს) — გურამ, მომხვედ, რომ იცოდე, რამდენ საამონებარეზე მაქვს უარი ნათქვამი. ჭკუას კი არ გარიგებ, მაგრამ... სანამ ოჯახს შექმნი, სიტუაცია როგორ უნდა მოასუფთავო, იცი? კერძო რომ მოასუფთავებო თვეშზე მომიზევლი კაცი, ისე მეც ვიყავი ახალგაზრდა...

ბუბრაში — დიან, მაგრამ...

ლალო (აწვევინებს) — გურამ, შინაგან საქმეთა სამინისტროში ვარ ნამუშევარი, ჯერ კიდე მაშინ! აი, წელან რო ბრძანდებოდა აქ, კაპარჩხანას ერთი, ასეთების გამო დავტოვე სამსახური და მერე შევედი ტაქსების წილში. ჰო, მაგრამ წილში ვარ, ბიჭო, ტაქსისტი კი არა ვარ! რა მეწყინა იცი, იმ გომბიომ ეს როგორ გაგიბედა. კაცურად მეწყინა. გურამ, ოჯახი სუფთა უნდა იყოს! ახლა პირდაპირ მიპასუხე, წაგიყვანო მათ, თუ დავტოვო? იმ ქალის ადგილია ამ ოჯახში, თუ მაიასი?!

ბუბრაში — ბატონო ლადო, მაგას რა კითხვა უნდა! ყველაფერი რიგზეა, თქვენ, უბრალოდ ვერი...

ლალო (ისევ აწვევინებს) — კარგი, ჯერ-ჯერობით ამაზე შეგერდეთ, მინდოდა, ადამიანურად დამელოცეთ, მაგრამ ხასიათი გამიფუჭდა. მერი! მერი!

მერი (საბინების კარს აღებს) — არ შეჭამა ამ კაცმა, ლადო, კარგი რა, ლადიკო!

ლალო — ტაქსოპარკიდან დამირეკეს, სასწრაფო საქმე გამოიმჩნა, უნდა წავიდეთ!

მერი (მისაღებს გამოაბიჯებს) — აკი, მერე რეგისტრანშიო?

ლალო — მერი, წავედით!

მერი — იმის ბრალია უეჭველად, იმ დამთხვეულის, თავიდანვე არ მომეწონა მაგისი თვალეზი. გურამ, იცოდე, ნალი არ დაგაფიქვს კართან, აუცვლებლად ჩამოკიდე! (გამოჩნდება მათ)

მაბზა — სად გექტარებთ?! მამა, ღედა მაინც დატოვე!

ლალო — მერე მოვალთ მე და დედაშენი. მოდი, გაკოცო (შვილს ვადაკონის, გურამს გადაუღარაკებს). გურამ, თვეშის მოსუფთავება არ დაგაფიქვს.

მერი (ერს მოკრავს ქმრის სიტყვებს, მაისკენ) — შეილო, თეფშები გაქვთ დასარეცი? ის ხსნარი იხმარე, რეკლამა რომაა, დედა ჭკუას რომ არიფებს თავის ქალიშვილს, ამასწინათ ერთად ვუყურეთ.

ლაბლა (მცლავში მოჭიდება მერს) — წამოდი-თქო, თეფში ვეღარ გაურეციხათ უშენოდ.

მერი (უკვე შემოსასვლელთან) — გურამ, კარი, გურამ, კარი არ დაგაეიწყდეს!

ბურაბი (შემოსასვლელის კარაშუალოში) — დიას, არ დამაეიწყდება, აუცილებლად! (შე-მოტრიალდება, მაის მაიკვრდება)

მაია — ვა, ნოშე თუ ვიღაც, ხომ არ უბერავს?!

ბურაბი — ჰო, ალბათ... მაია!

მაია — არ დამიფრთხო მშობლები?! იდი-ოტი...

ბურაბი — მაია, ჩვენ ბავშვები აღარ ვართ, შენ ოცდარვის, მე...

მაია (აწვევინებს) — რა უცნაური მინიშ-ნებაა ჩემს ასაკზე, ვერ გავიგე...

ბურაბი — არა, უბრალოდ, იმის თქმა მი-ნდა, რომ რაღაც წინაისტორია ორივეს გეჭონ-და და ეს ბუნებრივია...

მაია (გაღიზიანებით) — გურამ, ჩემი წინაისტ-ორია ძალიან შორს დასრულდა აქედან, და თანაც, დასრულდა სამუდამოდ. შენ ყველაფერი იცოდი, რა ლაპარაკია ოცდამეერთე საუკუნე-ში...

ბურაბი — არა, მე ჩემს თავზე ვამბობ...

მაია — ცოლი გყავდა და დამიძალე?

ბურაბი — არა, არა, ცოლი არა...

მაია — შეილი გყავს ვინმესთან?

ბურაბი — არა, მაიკო!

მაია — გყავს, ვერბობ, ყველაფერი ისე კარგად დაიწყო, შეუმღებელია, ასევე გგარ-ძელებულიყო... შეილი გყავს, ხომ ასეა?!

ბურაბი — მადროვებ ერთი წუთი?!

მაია — ბრძანე, ვისმენ!

ბურაბი — ჰოდა, მომისმინე. ვთხოვ...

მართალია, ჩემი მშობლებივით კონსერვატორი არა ვარ, მაინც, მაიკო, გულის სიღრმეში ტრად-იციულ ურთიერთობას ვანიჭებ უპირატესო-ბას, აი, შეხედე სურათებს! დედა დასახლისი, მამა ინჟინერი — ვანა სახეზევე არ აწერიათ, ვინც იყვნენ?! კეთილი, მოსიყვარულე ადამი-ანები. თავისი სამყარო ჰქონდათ...

მაია — გურამ, მგონი, ძალიან შორიდან იწყებ!

ბურაბი — ჰო, იქნებ. უბრალოდ მინდა, უკეთ გამიცნო (მოულოდნელი აღტიხებით). მე არ

მიყვარს რევოლუციები! არ მიყვარს სულიანი, სკანდალი, არ მიყვარს ზმარინი რეკლამა და თვითრეკლამა, საერთოდ. ზმარინი არ მიყვარს, მაიკო! მე მთელი ჩემი არსებით სტა-ბილურობისკენ მივისწრაფვი. სიმშვიდისკენ! აი, ნახავ, დილაობით წყალს ვუსხამ ყვაილებს, ბიოლოგი ვარ განათლებით, მაგრამ ამ არეულ დროში გამოცემული ვავხდი. წიგნებს ვებუ-დავ. მხატვრულ ლიტერატურას, ტექნიკურსაც... მოულოდნელად გამიმართლა, ისე, საშუალო, საარსებო დონეზე... მეტს არც ვეძებ, მაიკო! იმდენიც კი მოვახერხე, რომ ზარალზე ვავე-დი და რამდენიმე კარგი პოეტის წიგნი დავეუ-ჭდე. თითქოს ყვაილისთვის დამესხა წყალი, ისე დაეშვედი — სული თუ სინდისი დამი-ამდა. ანდა, იქნებ, იმის ილუზია შევიქმენი, რომ ოდესღაც არსებული ქვეყანა დაეიბრუნე-ჩემი ბავშვობის სამშობლო! შფოთისა და პოლიტიკის გარეშე. ტრადიციული ურთიერ-თობები, ტრადიციული მელოდიკა... ხომ გეს-მის, მაიკო, დედას ისე უყვარდა პოეზია...

მაია — ახლა კი, მართლაც მაშინებ! რა შუაშია პოეზია, რა შუაშია დედა და შენი საგამომცემლო მოღვაწეობა! პოეზია მეც მიყ-ვარს...

ბურაბი — ვიცი, მჯერა, სხვაგვარად ჩვენი ამბავიც არ მოხდებოდა ამგვარი ყმაწვილური სულსწრაფობით... მაიკო, მაგრამ მამამუნი მარ-თალია, ცოლს სუფთა თეფში უნდა შესთავაზო...

მაია (გაღიზიანებით) — გურამ, პირი შეკარით შენ და დედაჩემმა?! რა სუფთა თეფში და „ფეიოს“ ხსნარი ავიტყვიათ, ვერ გავიგე! პირდა-პირ მითხარი სათქმელი!

შემოდის შემოირალი მავა თეფშე ტორტის ნაჭრით.

მაბბლა — ამ ლამაზი თეფშით ტორტი უნდა მოგართვათ! მაიკო?!

მაია — მავლა?!

გურამი დაბნეული ჩანს, ხან ერთს გახედავს, ხან მეორეს...

მაბბლა — შენ და გურამი?! (თეფშს მაჩვენებს გურამს, მაის მოუხლოდება) გილოცავ, (ოცნის) გილოცავ...

მაია — მადლობთ, შენ საიდან?

მაბბლა — მე ხომ თქვენი კარის მეზობლის, ნოშრის დისშვილი ვარ. აი, ბიძაჩემიც! (შეზოხ-ვება ნოშრეკარ, გურამს უახლოვდება დამაშვე ივრით)

ნოშრეკარი (გურამს) — სწორად გამიგე, მძისშვილო, დალია ორი ჭიქა კონიაკი და აიჩემა...

ბურაბი (თეფს მაწვლის, გაღიზანებით) — თეფსში დაიჭირე!

ნოშრე (ჩამოართმევს თეფსს, დახედავს) — რა შუაშია თეფსი?..

მაბლა (მაისა) — ბიძაჩემმა მითხრა, ორ-სამ დღეში გადაწყვეტეს შეუღლებაო, მართალია? მანი — ჰო, ასე მოხდა...

ბურაბი (ქალებს შეკურებს) — ისე, ჩემთვისაც საინტერესოა, საიდან იცნობთ ერთმანეთს?

მანი — ჩვენ თანამშრომლები ვართ.

მაბლა (გურამს) — იცი, გურამ, მივლინებაშიც ვიყავით ერთად, გრანტი მოვიპოვეთ და სვენეთში ვიცავდით ქალთა უფლებებს. შეიძლება ითქვას, რომ ფემინისტებიც კი ვართ მე და მაიკო, აქამდე ვერ შეგვაშინებ?

ბურაბი — როგორღაც ვერა...

ნოშრე (ტორტიანი თეფსით ხელში, ინტერესით) — რაო, გურამ, ვინ ვართო?

ბურაბი (შეფარული გაღიზანებით) — ფემინისტებიო... სამსახურია ასეთი.

ნოშრე (გასხრებას ღამობს, შემდეგ მიაგნო თითქოს თავისთვის პასუხს) — ეს ის ხომ არაა, გურამ, ქალი ქალი რომაა და კაცაც რომაა?

ბურაბი (ქალებს შეკურებს) — დაახლოებით...

მაბლა — ნოშრე ბიძია, ჩემო კეთილო, რაც შენ ბრძანე, პერმანენტული უფროა, ვიდრე ფემინისტია. ასე არაა, მაიკო?

მანი (უფრო გურამის გასაკონად) — მე სულაც არ ეთელი ჩემს თავს ფემინისტად, უბრალოდ ვუშვარბ.

მაბლა (ხალისით) — დიახ! სწორედაც რომ ვუშვარბო! ჩვენი იდეაც და მისწრაფებაც არის გრანტი და არა ფემინიზმი!

ნოშრე (მალან აღმოუთებული) — გინდა მისწრაფება იყოს, ბატონო, და გინდა იდეა, მაგრამ გამახსენეთ რაა ეს ფემინიზმი, ვაფიქსირებ ამდენი უცხო სიტყვით!

მაბლა (ნიშნისმოგებით) — აი, როგორ ჩამოურჩით! (პლაგოკური ტონით) — ფემინიზმი, ნოშრე ბიძია, ქალთა და მამაკაცთა უფლებების თანასწორობისთვის მებრძოლს ნიშნავს.

ნოშრე (ჰო, ენაზე მადგა... სამნიელო გრძობაა, როცა იცი და ვერ იხსენებ. (მაგას დააკვირება იმედით) იქნებ ლადიოტანტიც გამაგებინო რას ნიშნავს! (თეფსს მაგიდაზე ჩამოგდამს))

ბურაბი (გულიდან ამოხაზილი) — ოოო...

მაბლა (ინტერესით) — ლადიოტანტი? (შემდეგ მაიკონ) მაიკო, რას ნიშნავს?

ბურაბი (გაღიზანებით) — არ უცხოვრებენ უცოდინარი! (ნოშრეს მიუტრიალებს) ლი ნოშრე, გამეცაღე ცოტა ხნით! (შემკრალი ნოშრეანი სცენის უკან პლანზე გადაინაცლებს, გურამს მაიკონ მიტრიალებს) მიდი, მაიკო, რამე გაგვიკეთე! ძალიან ვთხოვ...

მანი (დაბნეული) — რა უნდა გავაკეთო?

ბურაბი — ყავა გავაკეთე, თუნდაც; აი, გვესტუმრენ მჭირფასი სტუმრები!

მანი — რომ არ ვიცი, სად რა დევს.

მაბლა — ყავა კარადის ქვედა უჯრათში უჯრეთთან ერთად; შაქარი მალა, მარცხენა კოხტში, მარჯვენაში ყავის ფინჯნები.

მანი (დაბნეული) — მაღლობთ! (თავისთვის) ფინჯნები მარჯვნივ, მალა... (საშარეულოსკენ გადადგამს ნაბიჯს, შემოტრიალებს, მაგას) შენ საიდან იცი?

მაბლა (იცინის) — მაიკო, ხომ არ ეჭვიანობ? საიდან უნდა ვიცოდე, ბიძაჩემს ვაკითხავდი ხშირად, გურამთან ყავას შეგვეცოდინო, ამით კარგი შეზობლობა აქვთ ძალიან, სამაგალითო.

მანი — აა...

მაიკო (საშარეულოში შვეა. როგორც კი ცოლს გაივლებს, გურამს მკლავზე მოეჭილება მაგას, დამბნული ჩურჩულით მიმართავს.)

ბურაბი — სკანდალს მიგორებ? თვითონ ვეჭვობდი ყველაფერს, ვეჭვო კიდევ, როცა გახვალ.

მაბლა — ნურაფერს ეტყვი.

ბურაბი — რატომ? მუდმივად რომ მტანჯო, არა?! არ გამოვა! შენი სიგიჟეები ყელში ამოვიდა უძვე. ჩვენ დავეშორდით, მორჩა!

მაბლა (მაცდური ღიმილით) — ხომ ისევ გინდევარ? გულწრფელად მითხარი! კაცებს მოსწონთ ქალის სიგიჟეები.

ბურაბი (შეფარული ვებით) — ჰო, შენ ისე იზიდავ კაცებს, როგორც ტელესტუდია იზიდავს შემოღობებს... ძალიან ავზორცი ხარ ფემინისტისთვის, მაგრამ მე არაბუნებრივი არაფერი ჩამიდგინა და დასამალიც არაფერი მაქვს. ხმაური ვერდიები, წერილმან კინოკლობას... არ ჩათვალ, რომ რაღაცაში გამომიჭირე, ვახვალ თუ არა, ვეჭვო, ამით დამთავრდება ეს ყველაფერი!

მაბლა — არ არის საჭირო, შენზე მეტად მე არ მინდა, გაიგოს. სხვა რომ ყოფილიყო, ისე, გულის მოსაფხანად, იქნებ მართლაც ამეგორებინა პატარა სკანდალი, მაიკოსთან არ მინდა...

ბურაბი - აბა, რა ლაპარაკია, არ მესმის, ჯეზე ქვედა უკრაში, ფინჯნები მარჯვნივ, მაქარი მარცხნივ, ბარემ ისიც უთხარი, რა ფერის ზეწურები მაქვს, ბალიშისპირებიც არ დაგავიწყდეს!

მაბლა - ეგ, პო, ზედმეტი წამოძვდა, ნოშ-რესთან ცოტა კონიაკი დავლიე და...

ბურაბი - ასე, შენ, კიდევ ბევრი რამ შეიძლება წამოგცდეს!

მაბლა - არა-თქო, დამშვიდდი! შენს გამო თანამშრომლებს არ ვაჩუროვებ, ამაღ არ ღირხარ. სხვათაშორის, ქმარსაც ვერ დავწვევტ გულს.

ბურაბი - ვინ ქმარს?

მაბლა - რომელიც ჩემთან ერთად მუშაობს ფემინიზმის პრობლემებზე საქართველოს მაღლმთიანეთში. მახარე ჰქვია, ძველი ქართული სახელი. რა, არ მიოქვამს შენთვის, რომ ქმარი მყავს?

ბურაბი - პირველად მესმის, ნაღდად გყავს?

მაბლა - პო, მყავს, ასე ვთქვათ.

ბურაბი - მერე რას მიძლავდი! რა, ქულებს იწერდი ჩემთან, თუ პერსპექტივაში მხედავდი ქმრად, თუ რა ბავშვობაა, არ მესმის...

მაბლა - არც არის საჭირო. მოკლედ, დამშვიდდი და ზედმეტად ნუ ტოკავ, ძალიან გთხოვ!

ბურაბი - რა ბითური ვარ!

მაბლა - ახალი ამბავი.

ბურაბი - არ გამოვა, მაძამისმა იეჭვიანა, ეტყვის...

მაბლა - ვინ არის მაძამისი?

ბურაბი - რა ვიცი, ვინ არის! მაძამისია...

მაბლა - სად მუშაობს-თქო, სულელი!

ბურაბი - წილი აქვს ტაქსებში.

მაბლა - ნოლ, ნოლ, რვა?

ბურაბი - მგონი, პო...

მაბლა - მაძამისს მე მივხედავ.

ბურაბი (ძალიან დაკვირვებული მხერით) - ვინაზარ, ე?

მაბლა - ვინ უნდა ვიყო, შენ არ შემასახველე ნოშრეს დისშვილად? ჰოდა, ბოლომდე ვითამაშოთ, რასაც ვითამაშობთ. (ხმაშლა ვასახებს) ნოშრე ბიძია, რა სიტყვა მკითხე მაშინ?

ნოშრე (იხილავს და მოკრულად) - ლადიოტანტი, მგდა, გენაცვალე!

მაბლა - ინტენდანტი ხომ არ შეეშალათქო, ეს ვიფიქრე!

ნოშრე (იხილავს) - შენც ინტენდანტს მხრი? არ შეშაბეს ამ ინტენდან-

ტით?! არა, ბატონო, არა, გერმანული კითხვით, ლადიოტანტად შეიძლება მოგველინო და რა ვიცი, ეს ოხერი...

შემოსახველში გამოჩნდება სვედიანი იერის უცნობი.

სამშრომლო უცნობი - შეიძლება?

ნოშრე - აი, ეს კაცი!

ბურაბი (დაბნული) - ვინ კაცი?

ნოშრე - ტორტი ვინც მომიტანა, ტორტი და ფული. მაშინაც ვიფიქრე, ქვითარზე არ მომწერინა ზელი-თქო. (უცნობს მიუახლოვება) მოდი, მოგიწერო!

სამშრომლო უცნობი (მაგიდაზე შემოღებულ ტორტს მიჩერებული) - გაჭირილი ტორტიდან უფრო იგრძნობა ვანილის არომატი, არა?

ნოშრე - რა ბრძანე?

სამშრომლო უცნობი (ისეთივე სახით) - და სვედაც... (შემდეგ გახედვს ნოშრეს) ხომ არის რაღაც ღრმა, შეფარული სვედა გაჭირილ ტორტში? ვერ გრძნობ?

ნოშრე - არ მიფიქრია, რატომღაც...

სამშრომლო უცნობი - ჩემი ფსიქოანალიტიკოსი კი მეთანხმებოდა.

ნოშრე (მრავლისმეტყველი მხერით გუბაშკენ) - ფსიქოანალიტიკოსი ესე იგი...

სამშრომლო უცნობი (ისევ ტორტის ნაჭერს უყურებს) - პო, ფსიქოანალიტიკოსი. მეცხრე და ოცდამეშვიდე ქუჩების გადაკვეთაზე, ძველი აგურით ნაგებ, მოსაწყენ სახლში, მესამე სართულამდე აუფეხები მაღალ, ცივ კიბეს და მიაღვები კარს, რომელსაც მძიმე ჭრიალით გიღებენ. შენს წინ გრძელი დერეფანია, იატაკზე კი გაცვეთილი, ნაცნობი ხალიჩაა გაგებული.

და მიდიხარ ხალიჩაზე, მიდიხარ, მიდიხარ, (მაგიდისკენ მიდის, რაღაცნაირად შეყვრობილი, თითქოსდა ვიღაცის პირით, თუ ნებით ამტყველებული. რომელიღაც მართლაც ჰგავს; იქნებ ამტკობაც სვედიანს, მომწესხველსაც, თავისი მორთულობით.. სამხარეულიდან მია გამოჩნდება ლანგარზე შემოდგული კაისი ფინჯნებით, უცნობის დანახვისთანავე იქვე, სკამზე ჩამოჯდება. მას მიაქვრდება, უცნობი კი ტორტის ნაჭერსაა მიჩერებული და მაგიდას უახლოვდება) მიდიხარ, და პერი, სადაც შენ მიაბიჯებ გათელილი, მტკრიანი ხალიჩის უსასოობათა სავესე. ეს ბოლო გაჩერების უსასოობაა. რაღაცა ხრჩოლავს მარცხით, ხრჩოლავს, პირდაპირ სულში ხრჩოლავს - მტკრიანი, უღონი, გულიწამწვეტი. შენს წინ კი ისევ კარია - თეთრი, ოღნავ შეყვითლებული, თითქმის კრემისფერი. სად არის ჩემი სიყვარული, სად, სად დაკარგე ჩემი სიყვარული, რად ვერ ვიხსენებ! მე ისე მცივა

ხალინიდან, იატაკიდან, შევეითლებულ კარიდან, და იმ დაბალი, მელოტი კაციდან, ობიანი ღიმილით რომ მიყურებს. აჰ, ეს თქვენა ხართ? დაიხ, ბატონო, შეიძლება? რა თქმა უნდა, მყუდროდ მოთავსდით, დავიწყობ! და იწყებ, რადგან ეს შენთვის განკუთვნილი დროა. და იწყებ ყველაზე არსებითით და ამბობ: იცით, სიყვარულთან ერთად თავიც დაგკარგე, იცით! შევეცადოთ, იქნებ გავიხსენოთ! - ჰოო, ჰოო, გავიხსენოთ, ძალიან მინდა, მაგრამ რა გავიხსენო? - კითხულობ შემდეგ - გავიხსენო ნებისმიერი რამ, რაც პირველად მოგადგებათ ენაზე, სიმღერა, ზღაპარი, ანდაზა, მხოლოდ მთავარია, გავიხსენო რამე! რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო. ეს ანდაზა - გეკითხება. ჰო, მგონი! რა საინტერესო! მართლაც საინტერესოა, რადგან მე თავი დამაკარგინა სიყვარულმა, ბატონო! ოჰ, სიყვარული! და გახსენდება შენი ბავშვობის მძაფრი შეგრძობა და მეერ ყველა - იტალიური ეზო, დახვეული კიბეებით შუშაბანდიანი ბინისკენ - დედა იქა დგას, შუშაბანდში, კრემს დღეებს ტორტისთვის და სულ ერთიანად არის გახვეული ამ მოტკბო, მოტკბო, სევდიან არომატში. შენ კი გინდა, ხელები აულოკო მას ძალივით. არ შეიძლება - იცინის დედა, შეილო, შეიმაღე? და მიდიხარ, მიიძურწები, რაღაც-ნაირად გააღასხელი და ნაცნობ კარადას ალებ, რომლის ჩამდგარი, ჩაბუღებული წილიდან ვანილის სუნი კრთება, და ისუნთქავ ამ არომატს, და სევდაში იტრუნები... ჰოო, ამბობს დაბალი და მელოტი, და ისევ ამბობს - ეს ძალიან მნიშვნელოვანია, ძალიან, ძალიან, ეს უკვე ბევრს ნიშნავს, თქვენ შეგიძლიათ ამ მაგონებაზე აავტო თქვენია ახალი ეგო, დაირქვით რამე სახელი, ჯეკი, ადელა, თუ თური და აშენეთ, აშენეთ!... მაგრამ მე არც ჯეკი ვარ, არც ადელა, და არც თური! მე სხვა ვიყავ ვილაც, აშკარად სხვა, და სიყვარულმა თავი დამაკარგინა. მაგას რა მნიშვნელობა აქვს, ნუ იქნებით ნორც ჯეკი და ნორც თური. იყავით თუნდაც ლადიოტანტი, მთავარია, ახლიდან აშენეთ...

ნ(ო)შრ(ი)პან(ი) - შეილო, ჩემო შეილო, ვიორგი!
 ლადიოტანტი (ერგვარი სიცივით) - მე ვიორგი არ მქვია, მამა! გურამ, გამარჯობა!

ბ(ო)შრ(ი)პან(ი) (დასწული, მინუსული) - ... როდის ჩამოხვედი?

ლადიოტანტი (გურამს შეაყურებს) - ჰა? რა უსუსური კითხვაა. მნიშვნელობა აქვს როდის ჩამოვიდა ის, როცა უფრო არსებითია,

ვინ ჩამოვიდა, მე ვერ მიცნეს, რაც კარგე ვერცხვად მეტყველებს იმაზე, რომ უკვე სხვა ვარ. მე მჭირდება ახალი სიმღერები, ზღაპრები და ანდაზები, მაგრამ, ამავე დროს, მე გახსენებაც მჭირდება. გურამ, არა გაქვს ანდაზების წიფი?

ბ(ო)შრ(ი)პან(ი) - არ ვიცი, ალბათ...

ნ(ო)შრ(ი)პან(ი) - შეილო, არ შემშალო, რა დაგემართა, შეილო! გურამ, დავილუპე, გურამ?! (შეილისკენ დაიძრა)

ლადიოტანტი (ხელის მოძრაობით აჩერებს ნოშრეკანს, თავად კი ტორტს მაჩვენებს კელავაც) - შეიძლება, ეს ტორტი ავილო?

ნ(ო)შრ(ი)პან(ი) - ტორტის მეტი რა მაქვს, ბიჭო, შინ, შენი მოტანილი!

ლადიოტანტი (კელავაც ტორტს უწერებს, თავის გააქნევით) - ... არა, სწორედ ეს მინდა! შეიძლება?

ნ(ო)შრ(ი)პან(ი) - რაც გინდა, მამა, როგორც გინდა! (კელავ გურამისკენ) დავილუპე, ხომ?

ლადიოტანტი (დასწვლავ თუფში) - თქვენის ნებართვით, ამას ცალკე შეეჭამ, განმარტოებით. საშინელებაა, როცა ტორტის ჭამისას ვილაც ვიყურებს; თითქოს ინტიმი გერღვევა შენს ბავშვობასთან. მე კი რაღაც მთავარი მაქვს გასახსენებელი, რაღაც ძალიან მთავარი! (თუფში ხელში მიღის კარისკენ, მოიხედავს გახვლისას) მე ხომ ისეთი სუსტი ვეო მაქვს ჯერ, შეიძლება მოგკდე კიდევ, თუ არ გავიხსენე... არ გეწყინოთ! (ოთახიდან გადის)

ნ(ო)შრ(ი)პან(ი) (ჯერ შეილს გაადევნებს თვალს, შემდეგ ოთახში მყოფთ გამოხედავს, ხელის სასწორკეცილი მოძრაობით გამოხატავს თავის შინაგან მღვდმარობას, ისევ შეილს გახედავს) - ბოდიში, შეილი მესტუმრა და... ბოდიში... (გაყვება ლადიოტანტს)

მამბლა (როგორც კი მამა-შეილი გაველნ, სახეს წამოსწევს, თვალზე ცრემლი უბრჭყვიალებს) - რა სიცრუეში ვცხოვრობთ, ღმერთო ჩემო, რა შეუბრალებელ სიცრუეში... რატომ დამრია ხელი სევდამ? (წამოდგება, გზადგავს ლაპარაკით მიღის კარისკენ) რატომ, რატომ დამრია სევდამ ხელი, რატომ ასე, რატომ... (კარიდან გავა)

მაგდას გახვლისთანავე გურამი მიზანდასახული, ენერგიული ნაბიჯით მამაშურებს კარს და ზურვით მიეგრძნობა, თითქოს სხეულით ჩარახაო შემოსასვლელი.

ბ(ო)შრ(ი)პან(ი) (სიკამოე გარინდებით მუდარი მამასკენ) - მორჩა ეს სიციფე, მორჩა, ჩაკვეტე, ახლა დამთავრდა, მორჩა!

მამა უტყვად მისწერება გურამს.

ბურაბი — რა დაგემართა?

პაუზას უკრად მკვლარი, მკაფიო ფხაჭუნი დაარ-
ღვეს.

მამი — ... ვირთხა.

ბურაბი (დამფრთხალი მხრით) — ... ჰა? (სკა-
ში მიწვდება, ოთახს ათვალღირებს სკამომარჯვებული)
რა ვირთხა?!

მამი (გაუცხოებული მხრით) — ვირთხა...
ბინაში ვირთხა... ვირთხა ბინაში...

ქრება შუბი.

სურათი მეორე

(შვიდი თვის შემდეგ)

იგივე გარემო. მერი ქოთნებთან ჩაოქილა ცოცხით
ხელში, საბინდიდან გურამი გამოვა, ფრთხილად გამოხ-
ურავს კარს.

ბურაბი — რა ბედნიერებაა, მშვიდად როცა
ჩაიძინებს ხოლმე.

მამი (გამოხუდავს) — დედა ენაცვალოს,
როგორ გაწამდა გოგო!

ბურაბი — ბატონი ლადო წავიდა?

მამი — მოვა სადაცაა. რამეს უყუიდი,
გულს გაუუხარებო...

ბურაბი — ვერასოდეს წარმოვიდგენდი, ასე
მძიმე თუ იქნებოდა ფეხმძიმობა.

მამი (ნიშნისმოგებით) — კაცებს, საერთოდ,
ზერეულე წარმოადგენა აქეთ ქალის ტვირთზე.

ბურაბი — დიახ, ეტყობა... თუმცა, რაღა
დავიძალოთ და მეც გავიტანჯე... (შორს წასუ-
ლი მხრით) ტირის და ტირის... დამაძინეო,
ხანდახან ისე მტყევის, გული მიკვდება მაგ-
ის საცოდაობით. ვეფერები, ვაშშვიდებ, ამ დროს,
უცებ შეიკვლის ხასიათს, აუტანელი სუნი
გდისო, თავიდან მიშორებს... შერე ისევ ტი-
რის... ერთხელ დანასაც წამოავლო ხელი, უნდა
მოგკლო — უცნაური გამოშტეტვლეება დაე-
და სახეზე, სრულიად შეიცვალა. ერთ დღეს
ისე აურია, ჩემს ჩანთაში ჩაუყარე ტანისამოსი
და გაგეცვლები-თქო დროებით, შევთავაზე. თუ
ახლა წახვალ, თავს არ ვიცოცხლებო, დამე-
მუქრა. დავრჩი. უშფოთველი, წყნარი საღამო
გავატარეთ ტელევიზორთან. მეორე დღეს
თავიდან დაიწყო... ახლა ძალიან რომ აურევს,
ისევ ჩანთას წამოვავლებ ხოლმე ხელს, მშ-
ვიდდება რაღაცნაირად...

მამი (ცოცხით ხელში უსმენდა) — ...გრცხ-
ვენოდეს, გურამ!

ბურაბი — სწორად ვერ გამოვეტო... მუ ზედ-
მეტად წესიერი გამოვლექი საიმისოდ, რომ
ფეხმძიმე ცოლი მივატოვო... წესიერი თუ რა
ვიცი, რა დავარქვა... ვერ შევძლებ უბრალო-
დ... ის რაღაც წამიერი იყო... უცნარი იმ-
პულსი... დავინახე, რომ სასიკეთოდ იმოქმედა
და ამიტომაც ვემშაკობ...

მამი — მე ხომ შემოვთავაზეთ, თუ გინდა
ჩვენთან გადმოდით-თქო... ყოველ შემთხვევა-
ში, მაიკო მანც...

ბურაბი — ვერ მოიხვეწებს თქვენთან...
რამდენჯერ უთქვამს ჩემთვის, ასე მგონია, აქ,
ამ კედლებში დავიბადეო... თან ვერ ადრეა...
ბათუმიდან თუ ჩავთვლით, ექვსი თვე და სამი
კვირა გავიდა, აქ ჩამოსვლის დღიდან, შვიდ
თვეს სამი დღით გადაცდა.

მამი (აქანდაზე შეაქუჩებს მოხვეტლ მტვერს)
— ჰოდა, დროა კიდევ, რა იცი, რა ხდება...
მოთმინება კი გმართებს, ასეა, რას იზამ... (საშა-
რუელოსკენ წავა)

ბურაბი — დიახ... რა თქმა უნდა...

ტელეფონის ზარი. გურამი ყურბილს იღებს.

ბურაბი — დიახ! ჰო... თურაშაული ვაშ-
ლის ჯიშია... კი... პანტა ხომ გახსოვს, რაც
არის... მაგას ნიშნავს სწორედ... რა არის, იცი,
მაიკომ ძლივს ჩაიძინა, კითხვები ერთად დაა-
გროვე და შერე ვისაუბროთ. მეშინია, ზარის
ხმამ არ დაუფრთხოს ძიღო... არაფრის... (ყურ-
ბილს ჩამოკიდებს. საშარუელიდან მერი გამოვა)

მამი — ვინ იყო?

ბურაბი — ნორებს ბიჭი... საცოდავმა ძალიან
აურია, ანდაზების აზრს შეკითხება...

მამი — საცოდავი კი არა, გენაცვალე.
ვე არის მაგარი გარეკილი... ვერ მარტო
თვალეზე დააკვირდი, სერიული მკვლელის
თვალეები აქვს, კინოებში მინახავს მასეთე-
ბი... ხომ ვაფრთხილებდი საცოდავ მამამისს,
ლადიოტანტი ცული სიტყვაა-თქო, არ ვყო-
ფილვარ მართალი? აშხელა კაცი დამდგარა
და ხან ტორტს აცხობს თურმე, ხანაც
ვანილს ყნოსავს. არ არის სექსოპათოლოგია,
მიპასუხე!

ბურაბი — მე მგონი, რაღაც სხვა ჭირს
მაგ ბიჭს...

მამი — სხვა კი არა, სწორედ ვე ჭირს...
ღმერთო, მაპატიე, თუ რამეს გცოდავ... (პირ-
ვარს გადააწერს) მე რომ ნალი მოვიტანე, არ
ჩამოკიდეთ კიდევ კარზე, არა?! (თავს გადა-
აწევს) არ გჯერათ ჩემი და . . .

ბურაბი (იჭებს პასუხისგან თავის ასარიფლად) — ყავა ხომ არ დაგველია? მე მოვადლულე.

მირი — იუკეტი შენ, დაისვენე... (სამზარეულოსკენ გაემართა)

ბურაბი — მაიკო მშვიდად რომ ჩაიძინებს ხოლმე, ბედნიერებით ვიფრები თითქოს, იდიოტივით მინდა ვილაპარაკო და ვილაპარაკო...

მერის ხმა სამზარეულოდან — ილაპარაკე მერე, ყველაფერი მესმის!

ბურაბი (ფეხს ფეხზე გადაიდებს) — არა, მაგიტომ კი არა... (ჯერ ისვენებს მაინც, სალაპარაკოდ აღრღილა) მოთმინება გამართებსო, ასე მითხართ, არა?

მერის ხმა — ჰო, შენც გამართებს მოთმინება და მაიკოსაც, ბავშვი იოლად არ ჩნდება, გენაცვალე, მოთმინება უნდა...

ბურაბი — იცით, თუ რამე არ მესწავლება, მოთმინებაა სწორედ; იმიტომ, რომ გამოუსწორებელი იდეალისტი ვარ... ბუნება მაქვს ასეთი... ცხოვრებას ცოტათი რომ შეეწყო ხელი, იქნებ კარგი მეცნიერი დამდგარიყო ჩემგან... არ შემოქმედო... ისინიც ასე არიან... მიუწევდომლისკენ მუდმივ სწრაფვაში... თანაც რა არის იცით, საინტერესო? მიუწევდომლისკენ სწრაფვას, როგორც წესი, სამზარეულოს ოპოზიციამდე მიყავს ადამიანი... უცნაურია, არა?... ეს ერთგვარი სტატუსია... სულის მღვდობარობა... დიდ მოთმინებას ითხოვს, სხვათაშორის, იყო ოპოზიციონერი და ამავე დროს, ვერ იტანდნენ რევოლუციებს... ხშირად ვფიქრობ ხოლმე ჩემს თავზე, ვინ ვარ, რას წარმოვადგენ ამ აწვევტილ სამყაროში...

მერის ხმა — როგორ სამყაროში?

ბურაბი — აწვევტილში... აღვირახსნილში... ძალიან ცვალებადში... უადრესად პრაგმატულში, ამავე დროს... მაგრამ ეს რაღაც სხვა პრაგმატიზმია... მეკუბოვის თუ შესაფლავის პრაგმატიზმი...

მირი (სამზარეულოდან გამოდის ქიჩი ხელში) — კუბო და შესაფლავე არ მიხსენო, შენი ჭირიმი, ფეხშიძიმი ქალია ოჯახში. (ჭიქას მაწვდის) ბურაბი (ჩამოართმებს ჭიქას) — მაღლივით.

მირი — ბოლო კოვზი იყო... ყავაა საცივდელი.

ბურაბი (მოსვამს) — გამომცემლობაში უნდა მივიდე, გზად წამოვიყოფ... (ქონებისკენ გაიხადებს) იცით, ეს ქოთნები და ყვავილები სწორედ ასე მახსოვს ჩემი ბავშვობიდან... დილაობით წყალს ვუსხამ ხოლმე და ვმშვიდდები... იქნებ ჩემი ილუზიაც ისაა, რომ იქ მინდა დაბრუნება, საიდანაც ერთხელ უკვე წამოვედი და

სადაც დასაბრუნებელი გზა აღარ არსებობს... მე კი მაინც, ჯიუტად ვცდილობ, პუტანა! დაბრუნებას... იდეალიზმი, ალბათ, ყველაზე დიდი ილუზიაა, მაგრამ, ამავე დროს თავშესაფარიც არის... თუმცა ილუზია და თავშესაფარი, კაცმა არც თქვას, ძალიან მახლობელი ცნებებია... (ყვინტა) მართლაც რომ იდიოტივით ავლაპარაკდი — ჭკვიანურად და გაუკებრად... მაიკოს ბრალია... (ყავას მოსვამს. მას შემწერე მერის) თვალი გაგიცივდათ?

მირი — ვფიქრობ...

ბურაბი (ცოტათი ნასიამოვნები) — ისეთი არაფერი მითქვამს... ყავის სმაში წაველაყაფე, ესაა და ეს...

მირი — გურამ, მგონი, ქოთნების უკან აქვს ვირთხას სორო... (პუზა) პა? კი... უმჯობესად... წამოდი, ის ქოთანი გადამიადგილე, მძიმეა...

ბურაბი (ჭიქას ჩამოვდამს) — ეე იოლი სამსახურია, მაგრამ...

მირი (უკვე ქოთანთანაა) — მიდი, მიდი!

გურამი ქოთანს გადავდამს.

მირი — ერთი ესეც... (მჯერ ქოთანზე უთითებს) ბურაბი — ეს საით?

მირი — აქ... (ადვილს მაინაწნებს, გურამი ცლავ გადაადგილებს)

მირი — გურამ, ესეც, შენი ჭირიმი!

ბურაბი — კი, ბატონო! (ცლავ გადაადგილებს)

მირი — სად ვანდაბაში აქვს სორო, შეიდი თვეა ფხატუნის ისმის ოჯახში... ვაწამდა ვოვო...

ბურაბი — იცით, რა მგონია? ვირთხა საერთოდ არ არსებობს... ალბათ მილიდან ისმის ის ხმა...

მირი (უნდაბელი მზერით) — რისი მილი, გურამ, რა მილი... არ იცი შენ, რა ეშმაკი და ჭკვიანი ცხოველი ვირთხა...

ბურაბი (ნაცივებით) — როგორი ეშმაკიც არ უნდა იყოს, დავიჯერო, მხოლოდ სოროში ცურცლავს? ცურცლი ხომ არ გვინახავს ბინაში... ასეთი ჭკვიანი და მოწესრიგებული ვირთხა, ქალბატონო მერი, მერწმუნეთ, ბუნებაში არ არსებობს, ბიოლოგი ვარ განათლებით და ვიცი...

მირი — ჰო, ჩემო გურამ, ჰო, თქვენ ყველაფერი იცით, მე არაფერი... გუუნებოდი თუ არა, კარია გამოსაცვლელი-თქო?

ბურაბი — მერე, ხომ გამოცვალე?!

მირი — მერე კი... იქამდე უნდა კარს გამოცვლა, ცოლს სანამ მოიყვან, გენაცვალე...

ახლა, მე რომ მკითხოს კაცმა, კი არ უნდა ვკეტავდეთ, პირიქით, პირთამდე უნდა ვალებდეთ კარს; როგორც შემოძვრა, იქნებ ისე გაძვრეს ბინიდან...არ მეთანხმები?

ბურაბი — არ ვიცა, სიმართლე ვითხრათ.

მამრი — აი, ხომ ხედავ... თქვენ იმაშიც არ მეთანხმებოდით, ლადიოტანტი ცული სიტყვა-თქო, რომ ვამბობდი... მე, რატომღაც, არავინ არაფერში არ მეთანხმება, რატომ, ეს ვერ გავიგე... (საზარეულოსკენ დემონსტრაციული ნაბიჯი გაუმართა)

ბურაბი — ქოთნებს ძველ ადგილას დაუბრუნებ!

მამრი (გზად) — იყოს, გამოსაგველია ის კოთხე!

ბურაბი — კარგით მამინ, მერე, რომ მოვალ...

პაუზა. საზარეულოდან ხმა არ ისმის.

ბურაბი — მე წავედი, დროებით!

საზარეულოდან ისევ არ ისმის ხმა. გურამი საძინებლის კარს გამოაღებს, შემდეგ შემოსასვლელისკენ გაემართება. როგორც კი გავა, სახეამრუხილი, ცოცხლომარჯვეული მერი გამოვა საზარეულოდან. შემოსასვლელში კარისკენ ზურგმცვეთი დგას. აქანდაზე მტერს ხვტვს. კარზე კაკუნ.

მამრი — ლადი, ჩამოწიე სახელური, არაა გასაღებზე!

შუბლის ლადიოტანტი. მორიდებით ჩადგება კარში. მერის შეპურებს.

მამრი (ქოთნებთან ჩაჩოქალი) — რა უყიდე?!

სიჩუბე. მერი გამოხედავს. აშკარად ეტყობა შიში.

მამრი — გურამ გურამ! (შემდეგ ლადიოტანტს) გურამია აქ... აბაზანაში!

ლადიოტანტი — გურამი ფანჯრიდან დავინახე, მიდიოდა...

მამრი — ლადი! ლადიკო!

ლადიოტანტი — თქვენი მუღლევ დავინახე, ისიც მიდიოდა...

მამრი (შეშინებული) — რა გინდა?..

ლადიოტანტი — „კაცი კაცითაო, დობე ქაცვითაო“, ანუ, როგორც მე გავიგე, ადამიანი ადამიანს უნდა მიეხმაროსო, არა?

მამრი — უკითხავად რატომ შემოხვედი?

ლადიოტანტი — უკაცრავად... დავაზუსტებდი ფორმულირებას...მე უკითხავად არ შემოვსულვარ, რადგან ვიცი, რომ კერძო საკუთრება კონსტიტუციითაა დაცული და არავის ეპატიება ამ ფუნდამენტური უფლებ-

ის ხელყოფა... მე დავაკაკუნე, რატომ მუღლევ შემდეგი პასუხი: — ლადი, ჩამოსწიე სახელური, არაა გასაღებზე!.. წინააღმდეგ შემთხვევაში, მე ისევ კართან ვიდგებოდი...

მამრი — მერე, შენ ლადი ხარ? ლადი ჩემი მუღლევა, ლადიკო...

ლადიოტანტი — აი, რაში ყოფილა საქმე... მე კი ჩავთვალე, რომ ლადიოტანტის კინობითი ფორმით მიხმეთ. თუმცა, კვლავ დავაზუსტებდი ფორმულირებას: ეს გაუგებრობაა და არა კანონდარღვევა. ახლა მე თქვენ მოგიხდით ბოდიშს და გაებრუნდები ბინაში, რომელშიც ვარ ჩაწერილი მამანებთან ერთად, ანუ, ვფლობ არსებული ფართის ნახევარს!

მამრი — წადი, გუნაცვალე, წადი, მერე მოდი, თუ გინდა, სხვებიც რომ მოვლენ, ახლა წადი!

ლადიოტანტი — „წავალ-წავალა, სტუმარი სახლისა ამომგდებიაო“... რა მიკვირს, იცით, რაღაცნაირად რთულადაა აზრი მოწვდილი... ისიც მაკვირვებს, დაახლოებით იგივე შინაარსის სხვა ანდაზაც რომ არსებობს, აი, მაგალითად: „წასვლა სჯობს წარმაგალისა, არ დაყოვნება ხანისაო“ — ესეიგი, დროზე წადიო, რა, ამას გვასწავლის ერთიც და მეორეც... ხომ შეიძლებოდა მარტივად თქმულიყო: — წადი, თორემ პატრულს გამოეუძახებ!..

მამრი (ითითოს ინტერესი გაჟნდა) — ანდაზებით რატომ ლაპარაკობ?

ლადიოტანტი — უფლებას მაძლევთ, ვიპასუხოთ?

მამრი — კი...შხოლოდ, მერე წადი!

ლადიოტანტი — მე უნდა ვიყო ძალიან დაკვირვებული და ბეერისმცოდნე... იცით, რა რთულ პერიოდს გავდივარ ახლა? ძალიან რთულს და საპასუხისმგებლოს, რადგან თავდაცვ ვგრძნობ, დასრულებული კი არა ვარ, არამედ ვარ გარდამავალი და რადგან გარდამავალი ვარ, ესეიგი ტრაგიკულიც... მე ვერ ისეთი სუსტი ვარ, ქალბატონო, ისეთი სუსტი, მე ბოლო გაჩერების უსასოობა ვიგრძენი... ყოფილხართ ბოლო გაჩერებაზე? (სადაც წასული შვრიო)

მამრი — რის ბოლო გაჩერებაზე, გააჩნია?

ლადიოტანტი — მაგას რა მნიშვნელობა აქვს, ქალბატონო, როცა სულში მარცხი ხჩიოდავს... იმედაცრუება... სიცარილე... იცით, როგორ ხჩიოდავს სიცარილე? საზარლად... გულისჩამწვევტად... მერე კი ტინში გაიწკაპუნებს რლაც, წკაპ, და ამის მერე სულ

წაკაუნობს და წაკაუნობს... რატომ ვარ?... სადა ვარ? ვინ ვარ?... გარეშო კი ისეთი უცხოა, ისეთი ცივი... მე ვმუშაობდი, ვმუშაობდი, მე ძალიან ბევრს ვმუშაობდი, ვესტრენინუნიონით ვავაზინდი ფულს, და თან, სულ მენატრებოდა, სულ, მუდამ, განწყევტლივ, სანამ იმ ვოგოს არ გადავაწყდი შემთხვევით... ის იყო ჩემი... ის ნატრული იყო და ვანილის არომატს, როგორც საქორწინო ფატსა, ისე მოხდენილად დაატარებდა... ჰო, მას თან სდევდა ვანილის სურნელი და რა გასაკვირია, რომ ტორტის გამოცხობა შევთავაზე... ჩვენ გამოვაცხვეთ უშველებელი, ორმოცკვერცხიანი ტორტი და ჩვენ გვიყვარდა ერთმანეთი; მერე კი მე, ვიხილე ჩემს სიყვარულს, ნება დავართო, რომ მისი ხელივით ამელოკა... ძალღივით, ძალღივით ვლოკავდი ხავერდოვან, ფაფუკ ხელებს, სულში სითბო მეღვრებოდა და ვგრძნობდი, როგორ ასხდებოდა მის სხეულს ნეტარების ჰაერის ხორკლები... ეს ძალიან სველიანი ამბავია, ქალბატონო, რადგან მან მიმატოვა... "მე ვულოდი, დიდხანს ვულოდი, მერე კი, ერთ დღეს ვიფიქრე, ის სადღაც აქაა, საქმარისია შინიდან ვაივად და გადავაწყდე-თქო კიდევ... არ იყო კარს მიღმა... არც სადარბაზოსთან იდგა... ვერც ქუჩაში შევნიშნე... მაშინ ჩავეკეტი ორსართულიან ავტობუსში, მეორე სართულზე, ვიღაც წითელცხვიერა მოხუცთან ერთად, რომელიც სულ ქმუტუნებდა და ქმუტუნებდა, მე კი ვუყურებდი ქუჩას და ვფიქრობდი, აი, ახლა მოკვამ თვალს, აი, ახლა, ახლა დავინახავ ჩემს მოტკმო, მოტკმო, სურნელოვან სეკუნდას... მაგრამ ავტობუსი გაჩერდა და მითხრეს, რომ ბოლო გაჩერებაზე ვარ... ჩამოვედი მალიდან დაბლა, სადაც იყო ღამე და ციოდა და მაშინ ვიფიქრე, ქალბატონო, რომ ბოლო გაჩერება ცივი უდაბნოა, სადაც შენ სრულიად მარტო ხარ, და, აი, წაკა, ვაწაკაუნდა კიდევ რაღაცა თავში..."

მერი (თითქოს სახეულივით) - რატომ დამრია ხელი სევდამ, ასე ძალიან რატომ დამრია ხელი სევდამ, რატომ, რატომ... მე ვებრძობ... მე ისე უშედავითოდ ვებრძობ... და ვგრძნობ, რომ ქმარი მღალატობს... ამ ბოლო დროს ის მამაკაცის სუნამოებს იმშურებს, იმშურებს, და უცნაური კვსით უელავს თვალები, მე კი სადაცაა ბებია ვავხდები... რატომ დამრია ხელი...
 ლადიოტანტი - ქართული ფოლკლორში ბებიაზე არსებობს შედგენილი ანდაზა: „ბებია, ბებია, წირაღიან თვალში იმიტომ ვაკოცებ, რომ კვერი გამოიმცხოვრო“...

მერი (დაბნული) - ჰა?
 ლადიოტანტი (რობოტივით) - მამა, მამა დახადა თქმული: ბებია აკვანთანო, ბაბუა კი სხვა ქალთან... რაც, დაახლოებით ნიშნავს...

მერი (საბოლოოდ გამოეცხვა, აგრესიით) - ახლა აქედან... წადი ახლა!... წაბრძანდი! წადი, წადი, მამა გულოვდება ალბათ...

ლადიოტანტი - მე აქამდეც წავიდოდი, ქალბატონო, მაგრამ თავადვე შემაყოვნეთ... ძალიან ვთხოვთ, არ ჩათვალთ, რომ თქვენი დრო გავფლანგე, მე კარგად მახსოვს, დრო - ფულია! მე არ ვაპირებ, დისკომფორტი შეგიქმნათ, და არც იმას ვაპირებ, გაზარალოთ; უბრალოდ, თვალში მომხვდა მეცხოველი გდაადგილებები ამ ოჯახში, ქითინებს ვუვლისხმობ, ქალბატონო, და იცით რა შეგრძნება მეწვია უეცრად? ცვლილებების სუნი დატრიალდა, თქვენ ვერ გრძნობთ ცვლილებების სუნს?

მერი (დაბნული, ცოტა შემანებელივით) - რომელი ცვლილებების?

ლადიოტანტი - რა მნიშვნელობა აქვს რომელი თუ რანაირი ცვლილებების, მთავარია, რა სუნი ასდის ცვლილებას...

მერი - რა სუნი ასდის?..

ლადიოტანტი - ბუნების მძაფრი სუნი... კი... ოღონდ, ქალბატონო, ბუნებისაც ვაჩნია... აი, ბოლო გაჩერებაზე რომ ავტობუსი დგას და სუსხსა და სიცივეში გამოკრთება ავხიდან, იმ ბუნების სუნი ასდის ცვლილებებს... შენ ჩაიარე, ბუნების სუნი გეფეთა ცხვირში და უეცრად ისევ სუსხში აღმოჩნდი... ეს არის ძალიან ხანმოკლე, წამისმიერი, ოღონდ მძაფრი და ყოვლისმომცველ სუსხში გამკრთალი სუნი... მე ისე მძაფრად შევიგრძნობ სუნებს... აი, თქვენ, მაგალითად, ქალბატონო...

მერი (მთელი ხმით) - წადი! წადი! წადი-თქო, სანამ პატრულს გამოვუძახებ... ანუ პოლიციას... თავისი ანდაზებით არ ამალაპარაკა, ამ...

კარზე კაკონი.

მერი (თითქოს შევანაგრძნობი) - ლადიო, მოდი!..

შემოდის ნიშრეანი.

ნიშრეანი - ...შვილო, სადა ხარ, შევილო, შეიძლება ასე?! გამარჯობა, ქალბატონო მერი! წამოდი, გიორგი, ჰე!..

ლადიოტანტი (მკვეთრი გაღიზიანებით) - მამა, მე შენ რამდენჯერმე მივითითე, რომ ახალ ეგოს ვაშენებ ჩემს თავში და გიორგი

კი არა, ლადიოტანტი მქვია სახელად... ძალიან გთხოვ, პატივი სცე ჩემს უფლებას, ავირჩიო რელიგიური აღმსარებლობა და ავირჩიო საკუთარი სახელიც, რადგან კანონმდებლობა ამას არ მიკრძალავს... წინააღმდეგ შემთხვევაში, მამა, ჩვენს კამოსს სასამართლო გადაწყვეტს... პოსტფაქტუმ, - რადგან ჩვენს შორის ახლო ნათესაური კავშირია, ადამიანურად გაფრთხილებთ, საქმეს ადვოკატებამდე წუ მივიყვანთ, რადგან აუცილებლად დამარცხდები და მე გული დამწყდება...

ნოშრპპპპპპ - კი, კი, როგორც იტყვი, წავიდეთ ახლა შენს კუთვნილ ტერიტორიაზე, ჩვენს ბინაში...

ლადიოტანტი (ისტორულად) - ძალიან გთხოვთ! (პაუზის შემდეგ ისევ ისტორულად) მოვინახე, ბოლოს და ბოლოს, ანგარიში გაუწიოთ ჩემს ახალ ევოს!!! ის გარდამავალია და ადვილად შესაძლებელია, ძალიან ტრაგიკულიც კი იყოს. თქვენი ქვის ხანის დროინდელი, ზემამობრივი მზრუნველობა კი ხელს უშლის იყოს კონცენტრირებული და მიზანდასახული... ვაიკეთ, ერთხელ და სამუდამოდ, რომ ის, ჩემი ახალი ევო, თავის თავში ექებს... (უეცრად თავზე შემოიჭობს ხელს) თავი... რატომ მტკივა ასე თავი... მე თავი მტკივა... საწყალი ჩემი თავი... (გაღს)

ნოშრპპპპპპ - ... ბოდიში, ქალბატონო, შეილი თავს იტკიებს და... ბოდიში...

შეტრიალდება თუ არა, მერი პირველს გადაიწერს; თუმცა, ხანამ ნოშრუ ბინიდან გავა, კარის გაჯახუნებს ხმა ისმის.

ნოშრპპპპპპ (ბრუნდება) - აი, ისევ ჩაიკეტა... შეიძლება ტელეფონით ვისარგებლო? თუ არადა, გადაბრძომა მომიწევს ფანჯრიდან... მეშინია, თავს რაზე არ მოსწიოს მაგ... ბოდიშო...

მერი - დარეკეთ, რა კითხვა უნდა...

ნოშრპპპპპპ - მადლობო... (ნოშრს კრფის, აღლვება ეშინება) ალო, შეილო, გამიღებ კარს? გამიღე, რა!.. უხერხულია აქ... (პაუზის შემდეგ) შეილო... რა გითხარი ახლა ისეთი, რომ ისტერიკაში ვარდები... გელაპარაკები მორიდებით და იურიდიულად გამართული ენით... (თავდაც ისტერიული ნოტიო ხმაში) ჩვენი ბინის ნახევარი თუ შენი კუთვნილი ტერიტორიაა, მეორე ნახევარი მე არ შეკუთვინის? ერთი კარი გააკვს, შე... ერთი! პოსტფაქტუმ მაშინ და ფანჯრიდან გადმოეძვრები! ვინდა?! გამიღე, ბიჭო, კარი, ჩემს კუთვნილ ტერიტორიაზე ვთხოვლობ შენსეხლას, შე... არა! არაფერი მე არ

მიკადრებია! არაფერი! მოწმე... (უეცრად) აქ... იცოდე, მოეძვრები ახლა ფან... (ყურბულს ჩამოღებს. მერის) დამიკიდა ამ... ბოდიში, ქალბატონო, ახლავე გადაეძვრები ფანჯრიდან...

მერი - რას ბრძანებთ, ბატონო, შესაძლებელია...

ნოშრპპპპპპ - უპ, ევ არაფერი... (მიხედ - მიხედვას, ღრმად ამოისუნთქავს) ერთი ქიტა წყალი, შეიძლება?!

მერი (სამხარულსკენ მიმავალი) - ვალერიანის წვეთებიც ხომ არ გნებათ?

ნოშრპპპპპპ - არა, წამალს ვერიდები, ასე მგონია, დავლევ თუ არა, მოკვდები.

მერი (სამხარულსკენ მიმავალი) - ვალერიანი მეცნარეულია, ამშველებს მხოლოდ...

ნოშრპპპპპპ (ქიტას ჩამოართმევს) - მაინც... რა ვიცი... (მოსვამს) მადლობო... (ქიტას ჩამოღებას) ისე, რა თქმა უნდა, ცრურწმენაა, მაგრამ თავისებურად მამავეებს... ვვარჯიშობ სამაგიეროდ... ზომიერად ვესვამ... ვეფლავური კარგად იქნებოდა, მაგრამ თქვენი თვალით იხილეთ, რა დღეში ჩამავლო ამ... ბოდიში...

მერი - კვეთებულის ლოცვა არ გიცდით? ძალიან ჭირს...

ნოშრპპპპპპ - ვიფიქრე, კი... მაგრამ ჩემი რელიგიური მრწამსისა, მე ვიციო...

მერი - რომელიმე სექტამ ხომ არ ჩაითრია?...

ნოშრპპპპპპ - არა, ბატონო, რა სექტა, სექტანტს გავიჩერებ ოჯახში? ვინღ შეილი იყოს და ვინც ვინდა ის იყოს... თავისებური ბიჭია, უბრალოდ, ევ... ბოდიში... ისე, ეს ასაკოვანი კაცი, იურისპრუდენციაში გავერკვე ძალაუბრებურად, სხვანაირად ვერ დაელაპარაკებდი, აბა...რა ვიცი, ქალბატონო მერი, რე ჩემებურად ვაზროვნებ... სოფელი გვკვინდა იმერეთში... იქაური ჩახუტება, მოვეხსენებთ... ქალაქში გავიზარდე... მოაწმინდახე... მამალო რომ იყო, ქალაქის კოლორიტი, ჩვენს ეზოში ცხოვრობდა, ამას პოსტფაქტუმ მოვასწენებთ აუჰ... აფურიე ახლა მეც... ვისარგებლებ თქვენი ფანჯრით, თუ შეიძლება?

მერი - არა, ბატონო, გული გამისკდება ნამდვილად. ბინიდან ბინაში, შესაძლებელია...

ნოშრპპპპპპ (უკვე საგარეო ფანჯარასთან არის) - არაფერია, ქალბატონო, თქვენს არყოფნაში რამდენჯერ გადავმძვრავარ... პირველად კი არ მიწევს...

მერი (ხელს დაუქვრს) - უიმე, არა, თქვენი ჭირი, არა... ტელეფონზე დაუკავშირდით ისევ... კარიდან სცადეთ ბოლოს და ბოლოს, როგორ

ღაც სხვანაირად შეაღწიეთ თქვენს კუთვნილ ტერიტორიაზე თქვენს ბინაში, ოღონდ ფანჯრიდან არა... სიმაღლის შიში მაქვს...

ნოშრეპანო (ყურადღებით აკვირდება მერს) - სიმაღლის შიში?

მერი - დიახ, რა მოხდა?

ნოშრეპანო - ... არაფერი ისეთი. ჩემს ცხონებულ მეუღლესაც იგივე სჭირდა... (აუზის ზღვად) - დამიღგა ახლა ყველაფერი თვალწინ... რა ბედნიერი კაცი ვყოფილვარ, თურმე, ერთ დროს... გაეიტანავე, ქალბატონო მერი, მარტობით, რაღა დავიმალოთ და... არც ისე ბებური ვარ, კაცმა რომ თქვას...

მერი (ცოტათი შეებუნებელი) - არა, ბატონო, ძალიან ყოჩაღად გამოიყურებით, რა დროს თქვენი სიბერეა...

ნოშრეპანო (ხმაურთან ნერწყვი გადაციდნა) - კი... ყოჩაღად, კი... ვალერიანის წვეთებით, თუ შეიძლება...

მერი (ნოშრეპანს შეაყურებს) - ახლაც, ბატონო... ნაყინითაც გაისველებთ, ალბათ, პირს...

ნოშრეპანო (მერის შეაყურებს) - ჰა? კი... ძალით გასტუმრებინეთ თავი და... კეთილ სიტყვას დავენატრე, ქალბატონო... ძნელია მარტობა ძალიან...

მერი - მარტობა ძნელია... ვიცი...

ნოშრეპანო - თქვენ საიდან უნდა იცოდეთ... მეუღლე, ოჯახი...

მერი (ღრმად ამოიხუთქავს) - ეეჰ... ეკლესიურად უნდა იცხოვროს ადამიანმა, ჩვენი ხსნა ამაშია... (თითქოს გამოფიხიზლდა, გაჯერდება ნოშრეპანს) უკაცრავად, ხილი უნდა მოგართვათ?

ნოშრეპანო - ... დიახ! ხილი...

მერი სამზარეულოსკენ გაემართება. ნოშრეპანი თვალს გაყოლებს. ტელეფონის ხარი.

მერი (გამოხედავს ნოშრეპანს) - თუ არ შეწუხდებით, აიღეთ ყურმილი, ბატონო ნოშრე, ჩაის გავამზადებ, მურაბით...

ნოშრეპანო - ... პო.

მერი სამზარეულოში გაუჩინარდება. ნოშრეპანი გამოფიხიზლდება თითქოს, ყურმილს დასწავდება.

ნოშრეპანო (სტუმრისთვის ზღმეტად გამონაურებული ტონალობით ხმაში) - გისმენთ! ჩაგვეტა ესე იგი... აბა, ასე რომ იჯახუნებდი კარს, რა გვეონა? ახლა არ მცალია... სტუმრად ვარ... დიახ, ბატონო, სტუმრად... მაქვს თუ არა მე, კონსტიტუციურად, პირადი ცხოვრების უფლება? მაქვს?! აბა, დროებით მაშინ... (ყურმილს დაიკიდებს)

სამზარეულოდან მერი გამოიწვლება და მსუბუქად ხაუხაუთს: მოდებული არის ბოთლითა და მსუბუქად ხაუხაუთს.

მერი - მოხდა რამე, ბატონო ნოშრე?

ნოშრეპანო - გაიჯახუნა და ჩაგვეტა კიდევ ვაჟბატონს...

მერი - რა ბრძანეთ, რა ჩაგვეტათ?

ნოშრეპანო - კარი... ოჯღეს ახლა ბაიუშვიეთ და იზუთხოს ანდაზებით... ასე მოუხდებ... სტუმრად ვარ... მეც ხომ მაქვს, ბოლოს და ბოლოს, პირადი ცხოვრების უფლება!

მერი - დიახ, დიახ, რაღა თქმა უნდა, ხაჯაპური ინებეთ, ახლახან შეაფიცხე... ჭანჭურის არავია... გესიამოვნებთ... (თვითონ შეუქვს ჭიქას)

ნოშრეპანო - ... პირდაპირ რომ ვთქვა, ქალბატონო მერი, ვისვენებ თქვენს საზოგადოებაში... მორალურად... გაგვიმარჯვოთ!

მერი - იცოცხლეთ, ბატონო...

ნოშრეპანო (ჭიქა ტუჩთან ჰქონდა ჩაინებით) - იმ დღეს გავეისვენებ ხოლმე ხშირად, კინაღამ დაწანისხლად რომ წავეკიდეთ რაღაც სისულელის გამო, მეცინება მერე ჩემს თავზე...

მერი - ... მართლაც, დიახ...

ნოშრეპანო (თვალს შავლებს მერს, სულ-მოუკმელად გადაკრავს, ჭიქას მაგიდაზე დღვამს) - ...რაღაც ძალიან შეიცვალა. ვერ გრძნობთ?

მერი - ... რა უცნაურია, ცვლილებები თქვენმა ვაჟმა მისხუნა.

ნოშრეპანო - ჩემი ვაჟი რა შუაშია, ქალბატონო მერი, მე სხვა ცვლილებას მოგახსენებთ... პირდაპირ რომ ვთქვა, აი, პირდაპირ რომ ვთქვა...

მერი (ერთგვარი კვლევითობით) - დიახ... ცვლილებები მართლაც არის... თუნდაც ქოთნები... ბატონო ნოშრე, როგორ ფიქრობთ, ასე უფრო არ უხდება? ადრე ერთი მეორესთან იყო მიკუჭულად... ახლა გაშლილია... სივრცეს უფრო გრძნობს ადამიანს... ევზოტიკას...

ნოშრეპანო - დიახ... სივრცეს რაც შეეხება, კი... იშვიათი გემოვნება გაქვთ, ქალბატონო მერი...

მერი - ვინ ვიჯერებს, თორემ... (ქონებას აკვირდება) არა, აშკარად ასე უფრო უძველესია... მხოლოდ ტახტი ვერ დგას სათანადო ადგილას...

ნოშრეპანო - ... ტახტი?

მერი - არ მეთანხმებით?

ნოშრეპანო - კი... დიახ...

მერი - არადა, არც მომეფიქრებოდა ქოთნების გადაადგილება, რომ არა ვერთხა... ნოშრეპანო - რომელი ვერთხა?

მერი — უიმე, თქვენ არ იცით ვირთხის ამავეი? შვიდი თვეა ფხაჭუნობს და ფხაჭუნობს... ვირთხის წამლსაც არ ჭამს, ის შერქვებულა...

ნოშრპპანო — ვირთხა ძალიან ეშპაკი ცხოველია, ქალბატონო...

მერი — თქვენს პირს შაქარი, მეც მგავს არ ვამბობ, მაგრამ ვინ გიჯერებს, შენი ჭირიმი...

ნოშრპპანო (მერისკენ გადაიხრება) — მე გიჯერებს, ქალბატონო...

მკეთრი, მკეთრი ფხაჭუნის ხმა. თვალმიზინდულ შერის სახე ვეკლა.

მერი — ... ვირთხა!

ნოშრპპანო (დაბნეული) — ვირთხა?

საინებლიდან მუცელწამოხრდილი მათა გამოწნდება.

მანი — ... ისევ ფხაჭუნობს.

მერი (გაგულიხებული, გააჭტიურებული) — საძინებლიდან ისმოდა იმ სასიკვდილეს ფხაჭუნა, არა?

ნოშრპპანო — თითქოს არა, პირიქით...

მერი — რას ნიშნავს, ნოშრ ბატონო, პირიქით?

ნოშრპპანო — სამზარეულოდან, მგონი...

მანი — არა, აქედან ისმოდა... გამარჯობა, ნოშრე ბიძია!

ნოშრპპანო — გამარჯობა, შეილო!

მერი — არა, არა, უნდა გავალო კარი, როგორც შემოძერა, ისე გაძერება... ჰე, ვირთხუნია, გაფხაჭუნდი და გაძვერი ახლა აქედან!... (შეზისხელის კარს ალეს) გაფხაჭუნდი, გაფხაჭუნდი და დაგვანებე თავი, თორემ, ბატონი ნოშრეგანი თავს გაგჩქეკავს ჯოხით ან „მანტიროკით“...

ნოშრპპანო — „მანტიროკა“ გვაქვს, ქალბატონო მერი?

მერი — ... ოპ, „მანტიროკა“ რამ გამახსენა... ჰო, ლადიკო, ჩემი ქმარი, წილი აქვს ტაქსომორტორებში... მძღოლებს „მანტიროკით“ ჩხუბობენ სულ... რა არის ეს ქვეცნობიერი... საიდან სად წავედი... სად არის ახლა ამდენ ხანს, სად? საწყარს კი არა, რას არ იყიდა ადამიანი... ბავშვი რა ღლეშა...

მანი (მუცელზე შემოდებს ხელს, გაუცხოებული შერით) — ბავშვი... აი, ვატოკდა ბავშვი... (ოთახში მიდი-მოდის) ის ცოცხალია და ჩემ-შა და მირტყამს პატარა ფხაჭუნებსა და ხელუკებს... ის ჩემი წიაღიდან იკვებება, რა უცნაურია ბუნება... (შეზისხელისკენ გამო-

მართა, ლამის გვერდით ჩაუარა მერისკენ მუცელზე მოეწოდება)

მერი — სად მიდიხარ, გოგო?

მათა გაუცხოებული შერით მოხდება!

მერი — მათა, რა გჭირს...

მანი — მე მივდივარ ქალთა კონსულტაციაში, დედა, იმიტომ რომ, მე უნდა ვიყო მიზანდასახული და ვიზრუნო ბავშვზე, რომელიც ჩემშია... ამავე დროს, მე ვაღდებულნი ვარ, მუდამ თბილი ნიფხავი მეცვას და ვჭამო ბევრი ხილი, რადგან ექიმმა მირჩია, ბევრი ხილი ჭამეო... ნახვამდის, დედა... (გაიწეხს)

მერი — რამ გავასულელა, გოგო, როგორ მიდიხარ?

მანი (გაუცხოებული შერით) — როგორ მივდივარ?

მერი — როგორ მიდიხარ და ფლოსტებით მიდიხარ!...

მანი (დაიხდება ფეხებზე) — აა, ფლოსტები... (ოთახის სიღრმისკენ გამოუბრუნება და საკამე ჩამოედება) ნოშრე ბიძია, თუ არ შეწუხდები, გამომიტანე საძინებლის კარადიდან ჩემი სახაფხულო, რბილლანჩიანი ფეხსაცმელები, ნოშრე ბიძია, რადგან მე მიჭირს დახრა და ამავე დროს ფეხები დამისივდა და მირჩვენია, ჩავიცვა ხალვათად, და დედა რომ არა, სულაც ფლოსტებით წავიდოდი ქალთა კონსულტაციაში, ნოშრე ბიძია...

ნოშრპპანო (შეშინებული, მერთხალი შერით შეყურებს მათს) — კი, შეილო, კი, ახლავე...

საძინებლისკენ გაემართება, მოიხდება გზად, საძინებელში შედის.

მერი (მათს უახლოვდება) — მაიკო, ცუდად ხომ არა ხარ?

მანი (მერის შეყურებს) — არა, დედა, მე არა ვარ ცუდად, უბრალოდ, მე ვარ ფეხშიმე ქალი; ფეხშიმე ქალი კი ასე ყოფილა ბუნებისგან მოწყობილი, იგი თავის სხეულში ზრდის ნაყოფს და ცხრა თვის თავზე მძიმე ტანჯვით ტანს პატარა, მზავანა არსებას, რომელიც, თავის მხრივ, ძალიან ხშირად სერის პამპერსებს, და იცი, დედა, რომ არ დამაეწყდეს, ახლავე გკითხავ, შენ ხომ ერთხელ უკვე იმ-შობიარე, არა, დედა?...

მერი — ... მაიკო, მაშინებს!...

მანი (გაუცხოებული შერით) — არა, დედა, ნუ გეშინია, უბრალოდ, მაინტერესებს, რა დაგეხმარა შშობიარობის დროს, დედა?

მერი — რა დამეხმარებოდა, შეილო, შენი სიყვარული დამეხმარა, კიდე, ჭინთვების დროს,

თქვენ გეკატავებთ, მე კი უბედური კაცი ვარ... (მკერდში ჩაეკრება შემკრთალ, დაძნულ ნოშრევანს)

ნ(ო)შრეპპანნი - ... ბატონო ვლადიმერ!

ლად(ო) - არ ვარ მე შენთვის ბატონი ვლადიმერი, ლადიკო ვარ მე, შენი უბედური მოკლეო... რა ისმის ჰოლანდიიდან?

ნ(ო)შრეპპანნი (დაძნული) - რომელი ჰოლანდიიდან?

ლად(ო) - იმ ჰოლანდიიდან, ქალბატონი ოლიკო რომ გაემგზავრა?

ნ(ო)შრეპპანნი - ... ვერ გაეგე, ბოდიში!

ლად(ო) (ჩაბოშორდება ნოშრევანს, მიაცქრდება) - მაგდამ, ქალბატონი ოლიკო ჰოლანდიაში წავიდაო და... თუ ბელგიაში?...

ნ(ო)შრეპპანნი - აა, ოლიკო, ჩემი და... კი... კარგად... ჰოლანდიაში, იცოცხლე, ძალიან კარგად...

ლად(ო) - ტელეფონის ნომერი გააქვს?

ნ(ო)შრეპპანნი - ვისი ტელეფონის ნომერი?

ლად(ო) - ქალბატონი ოლიკოსი... ჰოლანდიაში?

ნ(ო)შრეპპანნი - რატომ...

ლად(ო) - მიტომ... მოვიკითხოთ უბრალოდ... ადამიანურად...

ნ(ო)შრეპპანნი (ძლიან დაძნული) - რა ვიცი... მქონდა თითქოს სადღაც და დამეკარგა...

ლად(ო) - ძალიან ცუდი, ძალიან ცუდი... (აუხა) მაგდა არ შეგხმინებიათ დღეს?

ნ(ო)შრეპპანნი - მაგდა?

იღმა სამზარეულოს კარი. მერი გამოხდავს.

მერი - ლადიკო, ვინ არის მაგდა?

ლად(ო) (ნიშნისმოგებით) - მერიკო, მაგდა არის ნოშრეპანის დისშვილი, ჩვენი მიკოს თანამშრომელი, რომელიც ჩემს სისტემაში ატარებდა სოციოლოგიურ გამოკითხვას! მადროვე რა, ცხოვრება... ნუ შემჭამე, რა... და საერთოდ, კაცთან ვლაპარაკობ...

მერი (ისევ გაოცანუნებს კარს) - დევერნარატი ხარ, რა უნდა გელაპარაკო!

ლად(ო) (თითქმის ჩურჩულვით მიმართავს ნოშრევანს) - ეს ქალი კუდიანია...

ნ(ო)შრეპპანნი - რას ბრძანებთ, ბატონო... ამისთანა ღვთისნიერი ქალბატონი...

ლად(ო) - დამიჯერე... ამან ჩემი სიცოცხლე გამოწურა... ლიბონივით... მაგდაზე ვილაპარაკობ... რატომ არ მოვიდა დღეს... მე ისე ვიტანჯები... მე ვეპვიანობ... მე... მითხარი, რატომ არ მოვიდა... ქმარს ხომ გაშორდა, არა... შეაკრდა მოუთხოვე, იმიტომ, რომ ის ვიღაც მახარე, აღმოჩნდა არაკაცი...

ქმარი რომ ცოლს გრანტს წაართმევს... აბა, ის კაცია...

ნ(ო)შრეპპანნი (შემკრთალი) - ჰო, რაღაც მეც არ მომწონდა ის ბიჭი...

ლად(ო) - მაგდა ისე იტანჯებოდა... მთელი დღე ვრეკავ და ვრეკავ... დარდიან გულზე ვესამ... ის არ მოვიდა, ჩვენ კი დღეს... საჩუქარი... როგორც კი ბავშვი დაიბადება, იმ დღესვე, ნოშრე, იმ დღესვე... (თვალს უკრავს) მე და მაგდა არ შევარცხვენით, პირობას ვაძლევ... (მობილურზე რეკავს) - აი, ისევ არ პასუხობს... იქნებ ნახო სადმე ქალბატონი ოლიკოს ნომერი... იქნებ იმან იცის... იქნებ...

ნ(ო)შრეპპანნი (წამოიწვია) - კი, კი, სახლში მოვიძიებ და თუ ენახე, აუცილებლად გამოგიტან... კი...

ლად(ო) (ხელს დაუქვს) - ჰო, თორემ ჭკუიდან შევიშლები. (მობილურს ყურთან მიიტანს) ამ მობილურს არ გამოვრთავ, სანამ ყურმილს არ აიღებს... შენ ქალბატონი ოლიკო მომიძიე!

ნ(ო)შრეპპანნი (ლალოს ხელს ჩაბოშორებს) - კი... ოლიკო... ჩემი და... (როგორც კი გაშორდება ლალოს, შევით ამოისუნთქავს. ლალოს მობილური მიუღვს ყურთან, შემოდის მაგდა)

მაბღა - ჩემთან რეკავ?

ლად(ო) - მაგდა!

ნ(ო)შრეპპანნი - მე ვითომ არ ვყოფილვარ... კარგად ვნახეთ... (თუმცა ნოშრევანი ბოლო წამს გადაიფიქრებს ბინიდან გასვლას და შემოსასვლელის კართან აიტუნება)

ლად(ო) (ნაჩქარეად წამოიშორა, მკლავზე მოეჭობა მაგდას) - წამო, წავიდეთ აქედან...

მაბღა - დაიცა, საჩუქარი. არ გაინტერესებს? ამან შემაგვიანა...

ლად(ო) - რა საჩუქარი, ახლა რაღას მატყუებ?

მაბღა - აი, ბავშვისთვის... (აქწინებს ცელოფანში გახვეულ საჩუქარს) სულ ცისფერები... ნახე, ამას ახლა ბავშვილა აკლია, დანარჩენი ყველაფერია, დათუნებით...

ლად(ო) (გატანჯული სახით, უნდობლად) - ეს სიყალბე თვალბში და ხმაში... ეს სიყალბე... გავსულელდი... მე გავსულელდი... რატომ არ დამირცე, მობილურზე რატომ არ მასსულობდი?...

მაბღა - რაღაც ჭირს ჩემს მობილურს... (ხელჩანთას ხსნის)

ლად(ო) - ო, ეს სიყალბე... როგორ ვგრძნობ... (უეცრად ხელუკუღმა გასცხებს სახეში) შენი არასამთავრობო ბოზი...

მაბღა - ოჰ, შენი ნაძაღლარი... (სახეში აფურთხებს ლალოს, ბინიდან გაქცევის შედეგად, ლალო ხელს დაუქვს მკერდში ჩაეკრავს)

ლალო (- მაპატიე... მაპატიე... მაპატიე... ჩემო სიცოცხლე, მაპატიე... მაგდა... მე ისე მიყვარს შენი სიგიჟეები... მე შენი სიყვარულზე მიყვარს... (საშხარელოდან მერი გამოდის)

მერი (თითმიშვილი) - ... მე ხომ ვერძნობდი, მაგრამ ასე, ჩემს ცხვირწინ?! გარყვნილები!!! გათახსირებულები!!! მაია! მაიკო, შეილო!!! ცვლილებებია ჩვენს ოჯახში, აი, თახსირი მამაშენი, აი, მისი კახა!!! მშობიარობაც კი არ გადრევეს, შეილო!!!

იღმა საძინებლის კარი, გამოჩნდება მაია.

მაია (ძალიან უმეტველო, გაუცხოებული შხერი) - მაღროვეთ რა, მშობიარობა, მე ვერძნობ, ველოაფერი ძალიან მალე აღსრულდება... (ისე სახნებულში გაუჩინარდება)

მერი - აი, აი, რა დამართე ბავშვს, აი! ნერვიული სტრესი აქვს, აღარაფერზე რეაგირებს, შე გარყვნილო!

ლალო (გაღიზიანებით) - ბავშვი და ბავშვი, მივლი ცხოვრება მაგ ბავშვით მიჭერ, მე კი სიცოცხლე მწყურია, მე ერთხელ დავიბადე! ვ ბავშვი კი იარაღი იყო შენთვის ყოველთვის, ბასრი დანა, მაკაროვი, კალაშნიკოვი!..

მერი (გაცოფებული თვისი უსუსურობით) მიშველეთ ვინმემ, რომ ამით თვალები ამოვიჩქნო!.. ამ... ნოშრევან, მიშველე! (სკამზე მიესვენება)

ნ(ო)შრევანი (ლალოს) - ძალიან გთხოვთ, ქლაბატონ მერის ჯეროვანი პატივით მოეპყრათ! მე მოვიტხოვ!..

მაგდა - ...ვაიმე, რა საინტერესოდ დატრიალდა ჩვენი ამბავი, არა, ლადიკო! მგონი ახალი სინამდვილე იბადება, იცი!

ლალო (ნოშრევანს უწერებს) - რაღაც ვერ გავიგე, ჩემს ცოლზე შენ მთხოვ პასუხს?

ნ(ო)შრევანი - რასაც მე აქ შევესწარი, აღარაა მერი თქვენი ცოლი, მე ვიღებ მასზე პასუხისმგებლობას... გინდა, მუშტი-კრივით, გინდა იურიდიულად, არც ვ მემულება... გავიღეთ ქუჩაში!..

ლალო (- გავიღეთ, ბატონო...)

ნ(ო)შრევანი - ჰოდა, გამიძეხი!..

ლალო (- ა, გენაცვალე!.. (გაღიხს)

ნოშრევანი მრავალმნიშვნელოვნად გადახედვს მერის ლალოს გაცვება.

მაგდა - ლადიკო, ნასვამი ხარ!.. (ისე გაღიხს)

მერი - ... ნოშრევან, იარაღი აქვს მაგას, ძველი, სატაბელო! ნოშრე!..

მერი ნაჩქარევად ტოვებს ბინას. საძინებლიდან მაია გამოჩნდება. ხალათი ანაწულად აცვია, მუცელი თითქოს

თვალსა და ხელს შუა გაეზარდაო, უბეჭობს, მოკლე, საკმაოდ შიშისმომგვრელად გამოიყურება. საშხარეულოში გააბიჯებს, იქიდან სივარტით ხელში გამოევა, სივარტეს უკიდებს, აქეო-იქეო იცქირება, ცოტა შარინადაც, შეიძლება ითქვას. შემოდის გურამი. აფრავებულ, სახვეცილო ოთახს მოაუღებს თვალს, შემდეგ სივარტე-მომარჯვებულ, გამომწვევად მოცქერილ მაის მაინარდება.

ბურამი - რა მოხდა?! სად არიან?!

მაია ღრმა ნაფაზს არტყამს, უტვდად უწერებს ქმარს.

ბურამი - მაია, რამდენჯერ გთხოვე... არ შეიძლება, მაია, სადაცა...!

მაია გამომწვევად არტყამს ნაფაზს. გურამი აფრავებულ სკამს ფეხზე დააყენებს, ქონებისკენ გაეზარდება.

მაია - ...ხელი არ ახლო!

ბურამი (დაბნეული) - რატომ?

მაია - ასე მომწონს! უფრო ავანგარდულია... უფრო მომხიბვლელად ქამიტური... უფრო რვეოლუციური, თუ გინდა. ასე უფრო ვსუნთქვ...!

ბურამი - ...იყოს, კარგი, მხოლოდ ნუ ეწყვი.

მაია ღრმა ნაფაზს არტყამს.

ბურამი - გინდა, რომ წავიდე? (პუხის შემდეგ) წავიდე, ესე იგი!..

მაია გამომწვევად უწერებს.

ბურამი - ჰოდა, წავალ! (საძინებლიდან ხელნათა გამოაქვს, მაისს მაინარდება) - მივიდვარ!..

მაია (მივლი ხმით, ისტრულიად) - წადი! წაეთრიე! წადი!

ბურამი (ცოტა დაბნეული) - სად წავიდე?

მაია - სადაც გინდა, იქ წადი! წაეთრიეთქო, ისე მძულხარ, რომ წყალი დავეღვარე და სიძულელიში უნდა ვშობო, მაგრამ სიყვარულიც მჭირდება, შე დამპალო, შე წიგნის ჭიკა, ტრადიციული მძორი, აი, ეხლა დაამწყვო და ეხლა ვშობ და!..

გურამი ჯერ მაისს მიეჭრება, ტახტზე მასვენებს, შემდეგ დაფიქრებული მაინარდება საუარაულო ფანჯარას, საიდანაც ლადიკონტი მოძვრება.

ბურამი (ფანჯარაში) - მიშველეთ! ნოშრე, მაიას დაეწყო, სადა ხართ, მიშველეთ, დაიწყო!!!

ლალო (ო)ტანტი (ფანჯრიდან ძვრება) - დაიწყო! დაიწყო, არა!!! მე გავიხსენებ! სიყვარულო, ეს ხომ შენ იყავ! (მაიკოსკენ მაიბიჯებს)

მანა - გამიხსენე, არა?! ხომ გამიხსენე, ბოლოს და ბოლოს! სიძულელიც მაქვს და სიყვარულიც და ახლა, ნაყოფის ჩასახვიდან წელიწადნახევრის თავზე ვშობ...

გურამი სკამზე ჩამოჯდება და გაოგნებული შესიტყვის ლადიოტანტს და მათს.

ლადიოტანტი (მათს ხელი უჭირავს) - მე აქ ვიქნები, შენთან ერთად, როგორც იქა მღვებელი, სადაც ჩვენი სიყვარული ჩაისახა, თითქოს მეც შენთან ერთად ვშობიარობო, შენ ხომ ეს გშველის, ხომ გეხმარება?..

მანა - მე შეხმარება სიყვარული და სიძულელი, მე მძულს და მიყვარს და შერე ისევე მძულს, ეს წიგნის ჭია! შეხედე, შეხედე, სულიერების საცოდავ ნაშთებს, ნაწიბურებს, სამზარეულოს ათასწლოვან მშვიარებში გახლართულ უნიათობას!.. როგორ ყარს, როგორ, ო, როგორ ყარს სამზარეულოს კატაკომბები, ისიც როგორ ყარს, მათი მუდმივი ბინადარი, და როგორ მძულს, როგორ, როგორ, ო, ისე მძულს, რომ ჩემმა შეიღმა ჩასახვიდან მიუღი წელიწადნახევრის შემდეგ ჩემი საშო უნდა გააბოს... სიყვარული მჭირდება ახლა, როგორ გამოითქმება იურისპრუდენციის ენაზე სიყვარული, თქვი, მომეხმარე, თორემ მოკვდი!

ლადიოტანტი - შენ არ მოკვდები, არა, არა, უფლება არ გაქვს, ჯერ უნდა შობო, მას ექნება სრული ვგო და არ იქნება გარდამავალი, როგორც საბრალო მამამისი...

შეშობიან დაფიქვული შერი, ნოშრეანი, ლადო და მაგდა. გურამი სკამიდან დგება, ჩანთას დასწვდება, შობლების სურათებს მოახლოვდება, ცვლიდან ხსნის.

მირი (შეშინებული) - მაგდა, გენაცკალები, ტაშტი, ჩქარა! წყალი ააღუდე! ნოშრე, დარგე! შეილო, გამაგრდი, მე აქა ვარ!..

მანა - არა, შენ არა, შენ არა! ჩემი სიძულელი და ჩემი სიყვარული მომეხმარება!..

მირი - ჰო, დედა, ჰო, გაბრაზდი, შეილო, გაბრაზდი და წამოვა!

მანა - გაათრევე სურათები! წაათრევე შენს სამზარეულოში! ჰოეზია ყვარება დედამისი!!! იდიოტები! იდიოტები! იდიოტები! მამა - ინფინერი! დედა - დიასახლისი! ტრადიციულები! მოუსვლელოში წაირეულხართ თქვენი ტრადიციებით, თქვენი ჰოეზიით და თქვენი... ვაიმე, მგონი

გავსკდი, ისე მძულს!!! (ღრმად სუნთქვას ახლოს სიყვარული... ახლა სიყვარული... ახლა სიყვარული, თორემ მოკვდი...)

ლადიოტანტი - ხელებს ვილოკავ, ისევე ძალღვეით ვილოკავ ხელებს, ჩემო ერთადერთო, ჩემო მოტკბო, მოტკბო, სევდიანო სულისთქმაგ...

მანა - ვანილი! ვანილი! ვანილი! სად არის ვანილი, მე კვდები!

მირი - ერთიც გაიჭინთე, შეილო, გაბრაზდი, დედა, ხელში მიჭირავს უკვე წამოვიდა, წამოვიდა, ბიჭია!

მანა - ვვაილებს უსხამს წყალს, დამპალი, ის დამპალი, ვაიმე, მოკვდი!..

ლადიოტანტი - აი, ხვედრი გარდამავალის, მეც შენთან ერთად, ჩემო სვედავ... (დაღუბებული მათს მკერდზე ჩამოვებს თავს... მოქმედების დასასრულამდე ასე რჩებიან)

შერი და მაგდა ბავშვს გაბანენ.

მაგდა - აი, ჩვენი თანხმობის ბავშვი... როგორ უხდება ეს სამოსი... (შერის) გილოცავ, ძვირფასო!..

მირი - მეც ვილოცავთ... ის დაიბადა ორას ხუთი წლის შემდეგ ჩვენი მომდევნო იმედგაცრუებიდან!

ლადიო (ღიმილით შესყურებს ბავშვს) - გოლიათია...

მაგდა (გაციკროვნებული სახით) - ის დაიბადა და უკვე რალაცის პატრონია, არა? ტაქსოპარკის წილში ზის... სუპერმარკეტის წილშიც... ჩვენი თანხმობის ბავშვი იშვა, რა ლამაზია!..

მირი (ნოშრევანს უახლოვდება ბავშვით ხელში) - აჰა, ნოშრე!..

ნოშრე (საფეხებში გახვეულ ბავშვს დაიჭერს, ტუჩებს მოუკრწავს) - იმხელაა, ღამის უკვე თქვას, ალუ, ამ მამამდღამ ლადიოტანტმა, ამან... თქვი, ბაბუ, ალუ...

გურამი სამზარეულოს კართან იდგა ხელწინით, ქონით და შობლების სურათებით, სამზარეულოში შვა, კარს გაიხურავს.

ნოშრე (ბავშვს დაკურებს სიყვარულით) - თქვი, ბაბუ, ალუ!.. ალუ, ბაბუ, ალუ...

თანდთან ქრება შუბა, ზეაწეული განწყობილება, არაგის აწუხებს ფსაჭუნის ხმა, ბავშვს დასცქერაან.